

လရောင်ကျွန်းရင့်

မင်္ဂလာဦးမှာ

အခန်း(၁)

“ဟိုကောင် ဘာတွေလိုသေးလဲ . . . ထည့်လျှိုးပေးလိုက်ဦး . . .”

“ထည့်နေပါတယ် တော့သား . . . ကျုပ်ထက်တောင် စေ့စပ်သေးတယ် . . .”

တောသူတောင်သားတွေပီပီ ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုထူးခြားပြီဆို အဲဒီအိမ်မှာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် . . .။

“သားမြတ် . . . မင်းက မိန်းကလေးတွေကိုစိတ်မဝင်စားဘူး . . . မကြိုက်ဘူးနဲ့ . . . စွဲမယ့်စွဲတော့ မြို့ကြီးသူအချောအလှနဲ့ မှ ဟီး . . . ဟီး . . .”

“အေးလေ . . . ချမ်းကလည်း ချမ်းသာ . . . ချောမှ ချော လှမှ လှ . . . ကိုယ့်ထက်လည်း သုံးနှစ်တောင်ငယ်သေးတယ် . . .။ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလိုက်မယ့်ဖြစ်ချင်း . . .”

“နားငြီးလိုက်တာကွာ . . . ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေစုံရဲ့ လား စဉ်းစားမရရ တဲ့ အထဲ . . .”

“စုံနေပါပြီကွာ . . . ခုနကပဲအရီးလာထည့်ပေးသွားသေးတယ်၊ ဆေးဘူးတွေနဲ့ တောရှောက်ပေါင်း . . .”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ် . . .”

သားမြတ်က အိတ်ကိုထပ်ဖွင့်ကြည့်ပြီး သေချာစစ်သည် ။ ပြီးတော့မှ

ပြန်ပိတ်၍ နောက်အိတ်ကိုဖွင့်၏။

“သားမြတ်ရေ . . .”

“ဗျာ . . .”

ဒေါ်တင်မေက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီး ဖွာရင်း လက်တစ်ဖက်မှာ သနပ်ဖက်ဆေးလိပ်တွေ အစည်းလိုက်ကိုင်လာကာ . . .”

“မြို့ကိုသွားတာတွေ စီးကရက်လေးဘာလေး ဝယ်သောက်ပေါ့ဟယ် . . . တော်ကြာ ကိုသိန်းဇံတို့ က ငါတို့ ကိုဆင်းရဲလှချေရဲ့ အောက်မေ့နေဦးမယ် . . .”

“ဘယ်သူဘာမှတ်မှတ်အမေရာ . . .”

သားမြတ်က ဆေးလိပ်စည်းကိုယူ၍ ဘေးအိတ်ဖွင့်၍ သေချာထည့်သည် ။

“အမေ . . . ကျွန်တော့်ကိုအပ်ချိတ် အကြီးနှစ်ချောင်းလောက် ပေးပါဆို . . . ခုနေဆေးအိတ်ထဲထည့်လိုက်တာလား . . .”

“မထည့်ပါဘူး . . . ပစ္စည်းတွေထဲထည့်လိုက်ရင် ပျောက်သွားမှာ ပေါ့ . . .၊ ရော့ . . . ဒီမှာ . . .”

ဒေါ်တင်မေက အတွင်းခံအင်္ကျီဘေးအိတ်ထဲမှာ ထည့်လာသည့် နှစ်လက်မလောက် ချိတ်အကြီးကြီးနှစ်ချောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ဒါကြီးက ဘာလုပ်ဖို့ တုံး သားမြတ် . . .”

ဘေးမှာ ဝိုင်းအုံခဲနေကြသည့် သူငယ်ချင်းလည်း မပါဘဲနဲ့ . . .

“ဟဲ့ . . . လွယ်အိတ် မပါပေမယ့် အိတ်ပြုပြု . . . ဖိနပ်ပဲပြတ်ပြတ် . . .

ချိတ်ပါမှ အလွယ်တကူဖာထေးလို့ ရမှာ ပေါ့ . . . ၊ ဟုတ်တယ်မို့လားသား မြတ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ချိတ်ကတော့ သွားလေရာဆောင်မှ ဖြစ်မှာ . . . ၊ ရန် ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာ ဖိနပ် ပြတ်သွားရင် အလွယ်တကူကောက်ကပ်ချိတ်စရာရှိမှ . . . မဟုတ်ရင် ဘယ်ပြေးဝယ်မလဲ . . .”

“မင်းကလည်း ကွာ . . .”

သားမြတ်ကိုကြည့်၍ အံ့မောင်က ရှုံ့မဲ့နေ၏။ ဒီရွာမှာ သားမြတ်တို့က သူဌေးစာရင်းဝင်တွေဖြစ်သည် ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲရှိကာ အကြီးဆုံးထူးလင်းအောင်ကျတော့ ဦးနှောက်သိပ်မကောင်းသည့် မွေးရာပါရောဂါနှင့် လူကသာအသက်ကြီးလာသည် စိတ်ကခုချိန်ထိကလေး . . . ။

သားမြတ်က တောမှာ ပဲမိဘလယ်ယာတွေကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရင်း အဝေးသင်နှင့် ဘွဲ့တစ်ခုရထားကာ အပေါင်းအသင်းလည်း များ သည် ။ အလုပ်လည်း ကြီးစားသည် ။

ဒီရွာမှာ တစ်ခုကောင်းသည့်အကျင့်ရှိသည် ။ ထိုအရာဟာ လူပျိုကာလသားတွေအားလုံး ဘယ်လူငယ်မှ အသောက်အစားရမ်းကားကြတာမရှိ . . . ။

အိမ်ထောင်သည် လူလတ်ပိုင်းတချို့ အလုပ်ပင်ပန်းလွန်းလျှင် ရွာထိပ်ထန်းတောမှာ ဝင်သောက်ကြသည် ။ အမူးလွန်လျှင် အိမ်ပြန်နိုင်မှ ပြန်သည် ။

လမ်းမှာ . . . ၊ ဇရပ်ပေါ်မှာ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် မှောက်အိပ်၊ နေချင်သလိုနေ . . . ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်မိန်းကလေး . . . ဘယ်သူ့သားသမီးကို ဆွဲ

လွဲရမ်းကားခဲ့ပါသည် ဆိုတာ မကြားဘူးသလောက်ပင် . . .။

ရွာကကြီးသလောက် ချစ်ခင်စည်းလုံးမှုရှိကြသည် ။ အတို့ အထောင် အပြိုင်အဆိုင် နည်းကာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ကူညီကြ၏ ။ ဒါပေမဲ့ ချောင်းကလေးခြားနေသော တစ်ဖက်ကမိုးညိုရွာကြီးနှင့် နည်းနည်းလေးမှ မတည့် . . .။

“မင်းတို့ လည်း သတိထားကြဦး . . . ဗေထိဆိုအလှူသံကြားတာနဲ့ ပါးစပ်တပြင်ပြင် ဖြစ်မနေကြနဲ့ . . .”

“အံ့မာ . . . ငါတို့ ဒီလောက်လည်း မငတ်ပါဘူးကွာ . . .”

“အေးလေ . . . ခေါင်းဆောင်မရှိဘဲနဲ့ ငါတို့ ကသွားရဲ့ပျံမလား . . .”

“ငါကကြာချင် ကြာမှာ . . .”

“သူဌေးသမီးကို ခေါ်ပြီး ချက်ချင်းပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး လား . . .”

“အဲဒီသူဌေးသမီးဆိုတဲ့ မိန်းမကို နင်နဲ့ ထည့်လွှတ်လိုက်မှာ လား . . .

”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါတို့ ချင်း ရင်းနှီးအောင်လို့ တဲ့ . . .”

အနားမှာ မိန်းကလေးတွေရော . . .ယောက်ျားလေးတွေပါ ဝိုင်းအံ့ နေကြသည် ။ သားမြတ်က သိမ်းလို့ ဆည်းလို့ မပြီးနိုင် . . .။

“နင် သူ့ဓာတ်ပုံမြင်တော့ ကြိုက်သွားလားဟင် . . . သားမြတ် . . .”

“မကြိုက်ပါဘူး . . .”

“ပိုဖြူ . . .”

“တကယ်ပြောတာ . . . နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲ . . . ဆံပင်ကရဲရဲနှင့် လှမှ မလှ တာ . . .”

“ငါတို့ ကြည့်တာတော့ လှပါတယ်ဟာ .. ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအတိုင်းပဲ
...”

“မြို့သူတိုင်း ဒီလိုချည်းပဲဥစ္စာ ...”

သားမြတ် ပုံစံက တကယ်ကို ထူးခြားသည့် စိတ်ဝင်စားမှုမျိုးမရှိခဲ့ပေ
...။

မိဘစကားနားထောင်တတ်သည့် အကျင့်လေးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုဖို့
ကို နာခံခဲ့သည်။ သွားခေါ်ရမည်ဆို၍ သွားခေါ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေခဲ့တာ ဖြစ်
၏။

သူ့အစား သူငယ်ချင်းတွေကတော့ပြီး တက်ကြွ ရင်ခုန်နေကြသ
လောက် သူ့မှာ ဘာမှ မဖြစ် ...။

“သားမြတ် ... မင်း ဝါဦးဘုရားပွဲအမီပြန်လာနော် ... ဒါတော့ လ
က်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး ...”

“အေးလေ ... အရီးကလည်း သီတင်းကျွတ်မှ သွားခေါ်ခိုင်းလည်း ရ
တာကို ... ရွာမှာ ဝါတွင်းလေးပဲပျော်ရတာ ...”

“ဝါတွင်းကိုပဲ အမိလာခေါ်ပါဆိုလို့ ဟေ့ ... နင်တို့ တွေကတစ်မျိုး . .
.”

ဒေါ်တင်မေ က အပြင်ပြန်ထွက်ခါနီးမှ လှည့်ကြည့်၍ ...”

“တောမှာ က ဘုရားစေတီနဲ့ ... ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ဖင်တစ်လှည့်
စ ၁နေ ရ ၁လေ မှာ အမြဲမြင်တွေ့ဖူးမြော်နေရတာ . . . .
ဘုရားသွားကျောင်းတက် . . . ဥပုသ်သီလကို ကိုယ်မပြုနိုင်လည်း
ပြုနိုင်ကြတဲ့ လူတွေပြုနေကြတာပဲလေ ...။ ကိုသိန်းဇံတို့ ကမြို့မှာ နေ

ပေမယ့် သူတို့ ရဲ့ သမီးလေးကို တောမှာ လို ဘုရားနီးတရားနီးဖြစ်စေချင်တာ ...”

“မြို့မှာ တော့ ဘုရားသွားကျောင်းတက်တွေ သိပ်မရှိကြလို့ လား ...”

“မရှိဘဲတော့ နေမလားဟဲ့ ... သွားပါဆို တကူးတက လွှတ်ရတာ . . . လှူပါဆို တကူးတကသွားဖို့ လုံးပမ်းရတာ . . . သဲသဲပြောတာတော့ သူ့သမီးလေးက မိဘက ဘုရားသွားရအောင် လိုက်ပို့ပါဆိုတာတောင် ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့နဲ့ ဆိုပဲ ...”

“ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုစိတ်ညစ်နေတာ ...”

အားလုံးထဲမှာ သားမြတ်က စိတ်ညစ်တာတွေထပြောတော့ ဒေါ်တင်မေ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်တိုကြီးကို လက်ကိုတံတွေးဆွတ်၍ အနားသတ် မီးစတွေငြိမ်းကုန်အောင် တစ်ချက် နှစ်ချက် တို့ သုတ်လိုက်ရင်း . . .

“ဘာကိုစိတ်ညစ်တာလဲ . . . မြို့မှာ တက်ပြီး ကျိုကျိတက် ချမ်းသာနေကြကာမှ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို မမေ့ပျောက်နိုင်လွန်းလို့ ကလေးကို တို့ ရွာသားနဲ့ ပဲပေးစားချင်တာ . . . သင်းက ဂုဏ်မယူတဲ့ အပြင် ...”

“မြို့သူရတာနဲ့ ပဲ ဂုဏ်ယူရဦးမှာ လား . . . နှုတ်ခမ်းနိပါးနီနဲ့ ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ် အင်္ကျီပါးပါး ဇာကျဲကျဲလေးတွေနဲ့ မြို့သူတွေလှတယ်ဆို ကြည့်ရဲစရာကိုမရှိဘူး ...”

“ဟုတ်ပဲ . . . ငါတို့ ဆိုလက်နဲ့ မျက်နှာအုပ်ထားပြီးမှ မရဲတရဲကြည့်ရ

တယ် . . .ဟီး . . .”

“အေးနော် . . . လက်ကျဲကြီးနဲ့ ကာပြီးတော့ . . . ကြားထဲကမျက်လုံးကြီးတဝင်းဝင်းနဲ့ . . .”

“ဒါကတော့ . . . မိစု . . . ငါတို့ က ယောက်ျားလေး . . .”

“အေးလေ . . . ကြည့်ရင် ကြည့်တယ်ပေါ့ . . .”

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တည်းနှင့် ယောက်ျားလေးတွေကို ရန်တွေ့လိုက်တာမဲ့ရွံ့လျက် . . .

“ငါတို့ ကတော့ မြို့သူတွေကိုအားကျတယ် . . . သူတို့ အသားအရေလေးတွေဆိုရင် ကိုင်ရက်စရာတောင်မရှိဘူး . . .ဖြူအုနုဖတ်နေတာပဲ . . .”

“ပိုက်ဆံတွေဘယ်လောက် အကုန်ခံပြီးလှအောင် လုပ်နေကြသလဲဆိုတာမေးပါဦး . . .”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ . . . လှနေရင် ပြီးတာပဲ . . . ငါတို့ မြို့တက်နေနိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာလို့ ကတော့ အေးစိန်တို့ အပီအပြင်ကို ပြင်ဆင်ပစ်လိုက်မှာ . . .”

“အမလေး . . . ခုမှ ထက်ထက်မိုးဦး စိန်ထည်ကြော်ငြာနေတာကျနေတာပဲ . . .”

“ကဲ . . . တော်ကြစမ်း . . . ဖယ်ကြ . . . ဒီကောင်လေး သိမ်းဆည်းနေတာမပြီးတော့ဘူး . . .”

သားနဲ့ စကားပြောရတယ်မရှိဘဲ သူတို့ စကားတွေကို တိုးမပေါက်သဖြင့် ဒေါ်တင်မေစိတ်မရှည် ဖြစ်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် သားမြတ်အ

နားကို သူမ ပြန်ဝင်ကာ အိတ်တွေကိုပြန်စစ်ပေးလိုက်ရင်း . . .

“စုံနေပါပြီ . . . ရွာကလက်ဆောင်တွေပဲ သတ်သတ်ထုပ်ပိုးပြီး . . .”

“ဟာ . . . မလုပ်နဲ့ . . . မလုပ်နဲ့ . . .၊ အဲဒါတွေ ကျွန်တော် မသယ်ဘူး . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ လဲသားမြတ်ရယ် . . . သူများ အိမ် သွားတယ်ဆိုတာ လက်ဆောင်ပါမှ အဝင်ကောင်းတာဟဲ့ . . .”

“အဝင်မကောင်းလည်း မတတ်နိုင်ဘူး . . . ငှက်ပျောခိုင်တွေ . . . ဖရဲသီးတွေထမ်းပြီး ရန်ကုန်မှာ မျဉ်းကျားကူးရလောက်အောင် ကျွန်တော်မတုံးသေးဘူး . . .”

“အေးလေအရီးကလည်း . . . ဗီဒီယိုကားတွေထဲမှာ မမြင်ဖူးတာကျနေတာပဲ . . . ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းက အဲဒီလောက် မတုံးပါဘူး . . . ဘွဲ့ရပညာတတ် . . .”

“ဟဲ့ . . . တတ်တတ်မတတ်တတ် . . . ချမ်းသာတဲ့ လူတွေလည်း ဘယ်လောက် ချမ်းသာနေနေ . . . တစ်ဦးက သတိတရပေးလာတဲ့ လက်ဆောင်ကိုမက်တာပဲ . . .”

“ဟုတ်ပါပြီ . . . မက်ပဲမက်ပါစေဦးအမေရာ . . . ငှက်ပျောသီး ဖရဲသီး ဟိုမှာ လည်း ဝယ်စားလို့ ရတာပဲ မဟုတ်ဘူး လား . . .၊ ဒီလောက်အဝေးကြီး လှေတစ်တန် ကားတစ်တန်နဲ့ မသယ်ခိုင်းပါနဲ့ . . . တကယ်တောင်းပန်တယ် . . .”

“ဟုတ်သားပဲ မယ်တင် . . . နင်ကလည်း ဒါကြီးတွေထမ်းပြီး ငါ့သားကိုတောသားမှန်း လူသိအောင်စာတမ်းကပ်မလို့ လား . . .”

ဦးထူးကပါ ဝင် လာပြီးထောက်ခံနေသဖြင့် ဒေါ်တင်မေ မကျေမနပ်

ပါးစပ်ပိတ်၏။ ပြီးမှ ...

“တောသားတော့ ဘာဖြစ်လဲ ...၊ စာတမ်း ကပ်ကပ်မကပ်ကပ်အသိ သာကြီး ...”

ကိုယ်လည်း လူကြီးဆိုပေမယ့် ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ တစ်ခါ တစ်ရံ ကြည့်ဖူးထားသည့် မင်းသားတွေပုံစံကို သဘောကျတာပဲ။

ကိုယ့်သားကို အဲဒီလိုပုံစံ ချောတောမောတောလေး ဖြစ်သွားစေချင် တာအမှန် ...။

ဒါပေမဲ့ သားဖြစ်တဲ့ သူ့ကိုက လယ်ယာအလုပ်ဆိုလည်း ဝင်ပါသည် ။ သာရေးနာရေးဆိုလည်း သူပဲ ရှေ့က ...။

တောမှာ ပဲ ပျော်တတ်နေတာ ဘာမှ မတတ်နိုင် ...။

တောသားတွေ ဖင်ထဲကို ရှုံ့တစ်ခွဲသားဝင်မှ ထမင်းစားရတယ်ဆိုတဲ့ ဆိုစကားကြီးကိုလည်း မကြိုက်ပါ။ ခုခေတ်မှာ လယ်ပဲလုပ်လုပ် ... ဘာ ပဲစိုက်စိုက် ... ရှုံ့ထဲဗွက်ထဲမှာ နစ်နေဖို့ မလိုတော့ဘူး ဆိုတာ နားလည် စေချင်၏။

“ငါ့သားကလည်း ကွာ ... မြို့ကို သွားမှာ ဒီဖိနပ်ကြီးနဲ့ လား ...”

“အကောင်းကြီးပဲ ရှိသေးတာ အဖေရာ ... ဦးဖြိုးကြီး ပဉ္စင်းတက် တုန်းကမှ ဝယ်ထားတာ ...။ ဘယ်နှစ်ခါ စီးရသေးလို့ လဲ ...”

“အဲဒါပဲလေ ... တော့သား ရွှေမင်းသားကြီးကို ... ဘောင်းဘီ ဖင် ကျပ်ဆင်ပြီး မြို့ကို လွှတ်ပါဦး ... မြို့သားနဲ့ တူအောင် ...”

“ဟာ ... ဒီမိန်းမ ...”

ဦးထူးက ဆေးတံကြီးကို ပါးစပ်က ဖြုတ်၍ မာန်တော့ မဲတော့မလို

မျက်နှာနှင့် လှည့်ကြည့်၏။

“ကိုယ့်သား အလှအပမက်ပြီး လှပေါ့ကြော့လေး ဖြစ်မလာတာ ဝမ်းမသာဘူး . . .”

“မသာပါဘူး . . . လှပေါ့ကြော့လေး ဖြစ်လာလည်း ကျုပ်တို့ မှာ သင်းမှ မဖြုန်းရင် သုံးလို့ ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ပိုက်ဆံတွေ စုဆောင်းပြီး ဘာလုပ်ဖို့ လဲ . . .”

“သူဌေးဖြစ်ဖို့ လေ . . . ၊ အခု နင့်သား တောသားပေမယ့် မြို့က သူဌေးက သူ့သမီးနဲ့ သဘောတူတာ ဘာဖြစ်လို့ လဲ . . .”

“ကျွန်းတိုင်းရွာသားမို့လို့ လေ . . .”

“ မဟုတ်ဘူး . . . ဘထူးရဲ့ သားမို့လို့ . . .”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် . . . အားကြီး . . .”

“ကဲ . . . တော်ပါတော့ အဖေတို့ ရာ . . . မြို့ကမိန်းမ ရမှာ များ ထီဆုကြီးပေါက်မှာ ကျနေတာပဲ . . .”

“ထီပေါက်ရင်တောင် အမေက ဒီလောက် ဝမ်းမသာဘူး ငါ့သားရေ . . . ငါ့သား မြို့သူ ချောချောလှလှလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ထီပေါက် တာထက်တောင် အဖိုးတန်သေးတယ် . . . ဒါမှ ငါ့သားနဲ့ တကယ်ထိုက် တန်တဲ့ ဖူးစာဖက်စစ်စစ် . . .”

ကိုယ့်သားလေး ခန့်ခန့်ချောချော လူလိမ္မာလေးကို ရွာထဲက မိန်းကလေးတွေလောက်နဲ့ တော့ တန်တယ် မထင်နိုင် . . . ၊ မိန်းကလေးတွေ မချောမလှလို့ . . . အဆင့်အတန်းမတူလို့ ဒါတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ပါ။

ဒေါ်တင်မေ ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီသားလေးတစ်ယောက်ကို ကင်းကင်း

တုန်နေတာ ဖြစ်၏။

“သဲသဲတို့ က တကယ့်မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရယ် . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . အဲဒါကြောင့် သူတို့ ရဲ့ သမီးကို တောကလူနဲ့ ပဲ
လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေ တာ . . . အဲဒါ ကျုပ်တို့ ချမ်းသာတာကို မက်လို့
များ ထင်လို့ လား . . .”

“ဒါဆိုရွာထဲက ငမဲလုံးတို့ . . . ပေါက်စ တို့ နဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်ရင်
မရဘူးလား . . .”

“ငမဲတို့ . . . ပေါက်စ တို့ က ကျုပ်သားလောက်မှ မချောဘဲ . . . ကျုပ်
သားက အရပ်ထောင်ထောင် . . . အသားညိုညက်ညက်နဲ့ ဘယ်လောက်
ခုံညားလိုက်လဲ . . .”

သူငယ်ချင်းတွေ စပ်ဖြဖြ ဖြစ်ကုန်ကြတော့ သားမြတ် စိတ်ညစ်သွား
၏။

ဘယ့်နှယ် ကိုယ့်သားသမီးကို တခြားကောင်တွေရှေ့မှာ
ပေါ်တင်ကြီး . . .၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတွေက ပြုံးစိစိ မျက်နှာလေးတွေ
ဟိုလွှဲဒီလွှဲနှင့် . . .၊

“မြို့သူမြို့သားတွေက တောသူဌေးဆိုတာလောက်ကို မက်တယ်များ
မှတ်လို့ . . .”

“နင်ကိုက မြို့ကြီးပြကြီးဆို သိပ်အထင်ကြီးတာ . . .”

“ကြီးတယ် . . . ရှင်သာ ရှိသမျှ ကုတ်ခြစ် စုဆောင်းပြီး တောမှ တော
ဖြစ်နေလို့ . . . ကျုပ် အလိုအရဆို မြို့တက်ပြီး စက်ရုံတွေ ဘာတွေထောင်
ပြီးတာ ကြာပေါ့ . . .”

ဒေါ်တင်မေ က မြို့ပြအခြေအနေတွေကို သဘောကျသည် ။
မြို့သူမြို့သားဆို တစ်သွေးတစ်မွေးနဲ့ ပိုလှသည် လို့ ထင်တဲ့ သူ . . . ဒီလို
မဟုတ်တဲ့ သဲဆု ကျမှ မြို့သားနဲ့ ရပြီး မြို့ကိုပါသွားခဲ့၏။

သူမကျတော့ မွေးတာလည်း ဒီမှာ . . . သေရင်လည်း ဒီမှာ ပဲလို့ တစ်
ယူသန်စိတ်နဲ့ ရပ်တည်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

“ကဲ . . .ကဲ . . . နင်နဲ့ စကားများ နေရရင် အချိန်ကုန်တယ် . . . အလှ
ပ်ရှုပ်တယ် . . .”

“အံ့မယ် . . .”

“ငါ့သားပြီးပြီလား . . . ပြီးရင် ရေမိုးချိုးထား . . .”

“သားနော် . . . အမေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ လိုးရှိုတ်ဆိုတဲ့ ဟာ လိမ်းလို
က်ဦး . . .”

“လိုးရှင်းပါ အမေရာ . . .”

“အေး . . . အဲဒီဥစ္စာ ခေါ်ရတာ ပါးစပ်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းလည်း
မသိပါဘူး . . .”

“သေချာခေါ်ကြည့်ပါဦး . . . ကောင်းပါတယ် . . .”

“ကိုထူးနော် . . .”

“ဘာတုံး . . . မင်းပဲ မြို့ကြီးသားတွေကို အထင်ကြီးတာ . . . အဲဒါ
တွေ သူတို့ သုံးကြတာပဲလေ . . .”

“တစ်နိုင်ငံလုံး ဘယ်သူသုံးသုံးရတယ် . . . သား အဲဒါလိမ်းနော် . . .
အသားဖြူခရမ်း သုံးစရာ မလိုဘူးတဲ့ . . . ဈေးကြီးပေးဝယ်ထားရတာ . . .
.”

“အသားဖြူ ခရင်မ် မဟုတ်ဘူး လား အရီးရဲ့ ...”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပဲ ... ဘာလို့ အမှားလိုက်ထောက်နေသလဲ ...

”

အံ့မောင်တို့ သွားကြီးတွေ ဖြီး၍ ခေါင်းကုတ်နေကြ၏။

“ပြောမယ်ဆိုလည်း မှန်အောင် ပြောပေါ့ကွ ...”

“ဖေကြီးကရဲဂျာ ... မေ ကြောတာ ညဲညဲရေး ရွဲရာဂို ...”

“ လာပြီ ... သားကတစ်မျိုး ...”

ထူးလင်းအောင် က ကတုံးဆံပင်ကို တပွတ်ပွတ်နှင့် အနားရောက်
လာကာ ...

“ယူရေရဲအညားကြီးပဲ ... အတုန်ရုံး ရန်တုန် တွားမှာ ရား ...”

“မသွားပါဘူး ကိုကြီးအောင်ရာ ... လိုက်ပို့မလို့ စောင့်နေကြတာ ...
.၊ ကိုကြီးအောင် က ရန်ကုန်ကို လက်ဆောင် ဘာမှာ လိုက်သေးလဲ ...”

“နာရား ...”

ထူးလင်းအောင်က ခေါင်းပွတ်ရင်း သွားအဖြီးသားနှင့် စဉ်းစားနေ၏

။

“ပုန်း ... ပုန်း ... ငါ့ပို့ ပုန်းဝယ်ရဲ့ ...”

“ဘာရယ် ...”

“ပုန်းပါဆို ...”

လက်မနဲ့ လက်သန်းထောင်၍ နားမှာ ကပ်ပြမှ
ဖုန်းဝယ်ခိုင်းမှန်းသိကြ၏။ အားလုံးပဲ ရယ်နေကြကာ ...

“ဟုတ်တယ် . . . ကောင်းတယ် . . . အဲဒါမှာ လိုက် . . .”

“အေး . . . သားကြီးက ဖုန်းဆိုမှ သတိရတယ် . . . ဟိုရောက်ရင် ဘဏ်မှာ လိုသလောက် ထုတ်ယူပြီး ဖုန်းဝယ်နော် ငါ့သား . . .”

“ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အမေ . . . လမ်းဘေးမှာ ဝင်ဆက်ရင် ရတာကို . . .”

“ဟဲ့ . . . လမ်းဘေးမှာ နေရာတိုင်းရှိမလား . . . တို့ ရွာက ဖုန်းတွေ အားလုံး လိုင်းမိတယ်.. ကုန်စုံဆိုင်က ပူစူးမ တို့ တောင် မြို့မှာ ဘွဲ့သွား ယူပြီး ပြန်လာတော့ ဖုန်းလေး တကိုင်ကိုင်နဲ့ . . .”

“ပိုက်ဆံ အပိုကုန်တာပါ အမေရာ . . . အိမ်မှာ ဖုန်းရှိနေတာပဲ . . . ၊ ဘယ်နေရာက ဆက်ဆက် ရတယ် . . . ကျွန်တော်က ယောက်ျားလေးပဲ ဒီလောက်လည်း မလိုပါဘူး . . .”

ဪ . . . လူငယ်လေးဖြစ်ပြီး ရှိုးထုတ်ဟန်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိပါလား . . . ။ ပြောပြန်ရင်လည်း ဒီအဖေနဲ့ ငါရန်ဖြစ်ရဦးမည်။

ဦးထူးကလည်း ဒေါ်တင်မေ ပြောချင်နေတာကိုသိသည် ။ ငေါ့ချင်သည့်မျက်နှာနှင့်တော့ လှည့်ကြည့်ပေမယ့် . . .

“ဟုတ်တယ် သားမြတ် . . . ဖုန်းဆောင်ထားဖို့ တော့ လိုတာ အမှန်ပဲ . . . ၊ မင်းက အိမ်ကို အချိန်မရွေး ဆက်နိုင်ပေမယ့် လူကြီးတွေက မင်းဘယ်ရောက်နေတယ် . . . ဘာလုပ်နေတယ် သိချင်တော့ ဘယ်လိုက်ရမလဲ . . .”

“ရန်ကုန်ကိုပဲ ရောက်မှာ . . . မိန်းမယူဖို့ ကိစ္စပဲလုပ်မှာ . . . ဘယ်မှ လိုက်ဖို့ မလိုဘူး . . .”

“ဟာ . . . ဒီကောင်တော့ . . .”

ဦးထူး ကိုယ့်သား ပြောဆိုမကောင်းပုံကို မချင့်မရဲ ရေရွတ်၏။

“မင်းကလည်း လူကြီးတွေကတောင် သုံးပါ ဝယ်ပါ ဆိုတာကို ဝယ် လိုက်ပါကွာ . . . ပြီးရင် အင်တာနက်ပါ တစ်ခါတည်း ချိတ်ခဲ့ . . . တို့ ရွာ ကနေ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးကို လှမ်းကြည့်လို့ ရတာပေါ့. . .”

“အေးလေကွာ . . . မင်းကလည်း . . .”

“မဝယ်ဘူး . . .”

“မဝယ်နဲ့ ပေါ့ . . . မြို့က သူဌေးသမီးရှေ့ကျမှ ဖုန်းတစ်လုံးတောင် မ ကိုင်နိုင်ဘူးဆိုပြီး မဲ့ရွဲကဲ့ရဲ့ ခံရမှာ မြင်ယောင်သေးတယ် . . .”

“ဂရုမစိုက်ဘူး . . .”

“အေးပေါ့ . . . ခုတော့ ပြောဦးပေါ့”

“အမြဲတမ်း ဒီစကားပဲ . . .”

ခရီးသွားရခြင်းအလုပ်ကို စိတ်ပျက်ဆုံးမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားကော င်း ပြန်မပြောမိပေ . . . ၊ ပြီးတော့ တကယ်တမ်း သွားရမည့် အကြောင်း က ကိုယ်နဲ့ လည်း မသိ . . . နီးနီးနားနားကလည်း မဟုတ် . . . ၊

တွေ့ကြရင်လည်း တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ နား လည်ကြည်ဖြူလို့ ရမှာ မဟုတ်သော . . . ၊

“ဆုထူးပန်နဲ့ တွေ့ရင် မင်းသဘောကျသွားမှာ ပါ . . .”

လာသေးတယ် . . . ၊

တွေးနေတုန်းမို့ အမေ့အသံ ထွက်လာတော့ နှုတ်ခမ်းက မသိမသာမဲ့ ၏။ လူကြီးတွေက ပြောရင်းအပြင်ထွက်သွားကြတာမို့ . . .

“မြို့သူ အချောအလှ ရမှာ ကို နင်က မဲ့နေသေးတယ် ဟုတ်လား”

“ငွေဗျိုင်း . . .”

“ဘာလဲ . . .”

“နင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် မနေတတ်ဘူးလား . . .”

မျက်နှာမဲ့လိုက်တာကို ငုံ့ကြည့်မေးနေသဖြင့် ငွေဗျိုင်း ကိုယ်လေးမတ်မတ်စန့်စန့် ပြန်ဖြစ်သွားကာ . . .

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို ပျော်နေစေချင်လို့ ပေါ့ဟဲ့ . . . မိန်းမယူရမှာ ကိုစိတ်ညစ်စရာလို့ တွေးနေမယ့်အစား မိဘက အကောင်းစားလေး ရှာပေးတာကို . . .”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ . . .”

“ပျော်စရာလို့ တွေးပေါ့ . . . ဒီအုပ်စုထဲမှာ နင်က ပထမဆုံး အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်မှာ ဆိုတော့ . . . အားလုံးက နင့်မိန်းမကို ဝိုင်းပြီး . . .”

“နုပ်နုပ်စဉ်းပစ်လိုက် . . . အဲဒါကောင်းတယ် . . .”

“ဟာ . . . ဒီကောင် မပြောကောင်း ပြောကောင်းတွေ . . .”

အံ့မောင် က ပြီတီတီ မျက်နှာကြီး ထမင်လုပ်ကာ . . .

“ငွေဗျိုင်းပြောတာ ငါသဘောပေါက်တယ် . . . ဟီး . . . ဟီး . . . ငါတို့အားလုံးက ဝိုင်းပြီး ချစ်ကြမှာ ပေါ့ . . . ဟုတ်တယ်မို့လား . . .”

“အင်းလေ . . .”

ငွေဗျိုင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့ ယောက်ျားလေးတွေ အားလုံးပြီးပြီးဖြစ်ကုန်တာ . . .

“ဟုတ်လား သားမြတ် . . . ရလို့ လား . . .”

“ရပါတယ်ဆိုမှ မေးမနေစမ်းပါနဲ့ . . . ဒီလောက် ခင်နေကြတဲ့ သူငယ်ချင်းချင်း . . .”

“ဟီး . . .ဟီး . . .ဟီး . . .ဒီလို သဘောထားကြီးတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုး အသက်ရှည် . . .”

“ဒေါင် . . .”

“အား . . .ဟာ . . . ကြည့်စမ်း . . .”

“မှတ်ထား . . . အဲဒါ နုပ်နုပ်မစဉ်းလို့ တဲ့ . . .”

“ခစ် . . .ခစ် . . .ခစ် . . .”

ထန်းလျက်ကုန်နေပြီဖြစ်သည့် ကြွေရည်သုတ်လေ့လေးကို စားပွဲပေါ် ပြန်ချလိုက်ပြီး သားမြတ်ရဲ့ မျက်နှာက ခပ်တည်တည် . . .။

အံ့မောင် နဖူးကို ပွတ်နေရင်း အများ တကာထဲမှာ ရှုံ့မဲ့နေ၏။

“ခွေးသူခိုး . . . ငါကရိုးရိုးပဲ ပြောတဲ့ ဥစ္စာ . . . သူ့ဟာလေးကို ပြောတာတောင် မခံနိုင်ဘဲနဲ့ . . .”

“အဲဒါမှတ်ထား . . . နောက်ဆို ကြားသုံးကြား မဝင်နဲ့ . . .”

“ဘာဆိုလို့ လဲ . . .”

“မဆိုဘူးလား . . .”

“နင်တို့ မရှိုင်ဘူး . . . ငါပဲ ရှိုင်လယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . ကိုကြီးအောင်ပဲ ဆက်ပြော . . .”

ထူးလင်းအောင် က ခေါင်းကို ပွတ်ရင်း ရယ်ကာ . . .

“တားညက် . . .”

“သားမြတ် လုပ်ပါ . . .”

“တောင်မလေးကို ပါအောင်ထော်လဲ့ . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . အဲဒီအကြိမ်ပေး . . . မဟုတ်ရင် အထုခံရမှာ . . .”

“နာလို့ ဆီ ရောက်မှ ကစားမယ် . . .”

“မတည့်အောင် ပြောပြီ . . .”

ထူးလင်းအောင် စကားကို အံ့မောင်က မွဲတဲ့ တဲ့ ဝင်ထောက်၏။

“မင်းကလည်း ကိုကြီးအောင်က ဘာလုပ်တမ်း ကစားမယ်လို့ မှ မပါတာ . . . သူ့ခယ်မနဲ့ သူ့ညီကို အဆင်ပြေမယ့် ကစားနည်းမျိုး သူ့ခေါင်းက ထွက်မှာ ပါ . . .”

“မင်းသူ . . .”

“ဟေ . . .”

“ဒီမှာ တွေ့လား . . .”

“မတွေ့ဘူး . . .”

သားမြတ်က ထန်းလျက် ဇလုံလေးကို ပြန်ချကာ နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။

“ကဲ . . . ပြန်ကြတော့ . . . အခု တစ်ခါတည်းပဲ ဆုံးဖြတ် ကြေညာမယ် . . .”

“ဘာလဲ . . .”

“ငါဒီရွာမှာ မင်္ဂလာမဆောင်ဘူး . . .”

“အံ့မာ . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ တုံး . . .”

“နားပူတာ မခံနိုင်လို့ . . .”

“အံမာကွာ . . . အကြောင်းပြချက်က . . .”

“အေးလေ . . . ငါတို့ နှောင့်ယှက်မှာ ပဲလို့ ခုတည်းက တွေးနေပြီ . . .

”

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင် မင်္ဂလာဦးညကို ခုတည်းက စိုးရိမ်တတ်
နေပြီ . . .”

“ဘာရမလဲ . . . ဘယ်နိုင်ငံမှာ သွားဆောင်ဆောင် ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ ကို
ယ်ဗီဇာရအောင်ယူပြီး မရောက်ရောက်အောင် လာမှာ . . .”

“ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ . . .၊ ဒီမှာ ငွေမျိုင်း . . .”

“ဟင် . . .”

“နင် တရားခံနော် . . .”

“ငါခရီးသွားမှာ နင့်ရှေ့မှာ ပဲ အမေတို့ ပြောမိတာ . . . အခု တစ်ရွာ
လုံးသိကုန်ပြီ . . .”

“အံမာ . . . ခရီးသွားမှာ ဟုတ်လို့ လား . . . မိန်းမ သွားတောင်းမယ့်
ကိစ္စ လူတွေသိတာ ငါ့အပြစ်ပဲဖြစ်ရဦးမယ် . . .”

“ဘာမိန်းမလဲ . . . ဘာလဲ . . . သွားတောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အသိမိ
တ်ဆွေ ကြိုသလို သွားကြိုတာမျိုး . . .၊ သူဒီမှာ နေဦးမှာ . . . ယူဖို့ မယူဖို့
က အဝေးကြီး . . .”

“မဟုတ်ပါဘူး . . . ငါ့ကို အရီးတို့ ပြောတာ မြို့သူကိုခေါ် လာပြီးရင်
သူ့မိဘတွေပါ လိုက်လာကြမှာ တဲ့ . . .၊ ဒီမှာ မင်္ဂလာတစ်ခါဆောင်မယ် .

.. မြို့မှာ တစ်ခါ ...”

“တော်တော့ ...”

စိတ်တိုတိုနှင့် အော်ပစ်လိုက်မိသည် ။ ဒီဘက်လှည့်လိုက်တော့ အံ့
မောင် တို့ မျက်နှာတွေက ပြုံးတော့မလို ... မဲ့တော့မလိုတွေ ... ။

“မင်းတို့ က တစ်မျိုး ...”

“ဟုတ်လား ... ငွေဗိုင်းနဲ့ ဆို နှစ်မျိုးပေါ့ ...”

“ကျွတ် ...”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူကိုယ်တိုင် အမြဲတမ်း အချိန်ပေး ပျော်ရွှင်လာခဲ့
တာတွေ ... ခုက စပြီး စုပြု ဆင်းရဲရတော့မလား မသိ ... ။

ရန်ကုန်မြို့ကို သူတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးပေ ... ။

ခရီးသွားပြီဆို အထုပ်အပိုးလည်း မသယ်ချင် ... လူအများ ရှေ့မှာ
အပြေအပြစ်ပြင်ဆင်ပြီး ထိန်းချုပ်နေရတဲ့ ကျဉ်းကျပ်မှုမျိုးကို ဘယ်လိုမှ
မခံစားနိုင် ... ။ ထို့ကြောင့် ဘွဲ့ယူတုန်းကတောင် သူ လက်မှတ်တစ်ခု ရ
ရုံနဲ့ ကျေနပ်ခဲ့လိုက်၏။

သူ့စိတ်ကိုက တောမှာ ပဲ ပျော်သည် ။ တောဓလေ့ ... တောအထာ
ကိုပဲ နှစ်သက်သည် ။ သူ့လို လူကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ရန်ကုန်သူ ဒိတ်ဒိတ်ကြဲ
သူဌေးနဲ့ အကြောင်းပါဖို့ ဖြစ်လာခဲ့တာလဲ ... ။

ချောင်းရိုးကိုသွားဖို့ လှည်းပေါ်တင်တဲ့ အထိ လှည်းရဲ့ ဘေးမှာ ဝိုင်း
အံ့နေကြလျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... အတည်မှာ တာနော် ... ။ ဟိုရောက်ရင် ကောင်မ
လေးနဲ့ မတည့်အောင် မပြောနဲ့ ...”

“အဆင်ပြေအောင် နေနော် . . . ငါတို့ ရွာ ဂုဏ်သရေရှိဖို့ အတွက် . . . မင်းအဓိက . . .”

“ပါမလာရင်တော့ တွေ့ပြီမှတ် . . .”

“နာရဲမှာ ဦးမှာ . . . တားညက်နာဖို့ ပုန်းနော် . . . ပုန်း . . . မမေ့နဲ့ . . .”

“အင်းပါ . . . အစ်ကိုအတွက် သေချာဝယ်ခဲ့မှာ ပါ . . .”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်းမှာ လို့ မဆုံးနိုင်ကြတဲ့ ကြားထဲမှာ ထူးလင်းအောင် ကိုတော့ သေချာ လှည့်ကြည့်ပြီး ကတိပေးလိုက်ရသည်။ ။

သူ့ခမျာ အစ်ကိုကြီးဖြစ်ပြီး လူကလည်း သေးညှပ်ညှပ် . . . ဆံပင်ကလည်း လူမွေးသူမွေးတောင် မပြောင်ဘူးလို့ ငယ်ငယ်က ကလေးချင်းမတည့်တိုင်း အပြောခံရတာမျိုး . . . ၊

ဘယ်တော့မှ ထူထူပိတ်ပိတ် ပေါက်တယ်မရှိသဖြင့် ငယ်ငယ်ကတည်းက အမြဲတမ်း ကတုံးအတိုင်းနေခဲ့ရ၏။

“သားရေ . . . မင်းအစ်ကိုအတွက် ဝယ်ရင် မင်းအတွက် ပါပစေနော် . . . မြို့ပေါ်မှာ ဖုန်းကလိုတယ် . . .”

အစ်ကိုကို ကြည့်ပြီး ငေးခနဲ ဖြစ်သွားသည့် သားမြတ် ကို ဦးထူးက လှမ်းမှာ ၏။

“နောက်ပြီး စစ်ကိုင်းမှာ ကျောင်းဆောက်နေတဲ့ ကိစ္စငါတို့ သွားရဦးမှာ . . . မင်းအမေနဲ့ အစ်ကို နေခဲ့ကြမလား . . . လိုက်မှာ လား မသိဘူး၊ မင်းဖုန်းဝယ်ပြီးရင် အိမ်ကို လှမ်းပို့လိုက်ဦး . . . အကျိုးအကြောင်းရှိရင် လှမ်းပြောလို့ ရအောင် . . .”

သူ့သားအကြောင်း သိနေသဖြင့် ဖုန်းဝယ်သင့်သည့် အကြောင်းတွေ
ပဲ ဦးထူးက ပို့လွှတ်နေ၏။

“အပေ . . . ညီရေးကို နော်လိုက်ပို့မယ်လေ . . .”

“မပို့ပါနဲ့ ကွာ . . . လှည်းကြီးနဲ့ အသွားကြာ အပြန်ကြာနဲ့ . . .၊ မင်းက
နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ကောင်းတားနဲ့ . . .”

“မလိုက်ပါနဲ့ သားကြီးရယ် . . . ငါ့သားက ရေထိ နေထိခံတာ မဟုတ်
ဘူး . . .၊ တော်ကြာ မိုးမိလို့ ဖျားဦးမယ် . . .”

ဒေါ်တင်မေက ထူးလင်းအောင် လှည်းပေါ် ဇွတ်တက်မှာ စိုးကာ ကို
ယ်တိုင်ပြေးထွက် လာပြီး လက်ဆွဲခေါ်သွား၏။

“ဒီကောင်လေးကိုက တကယ်ခွကျတာ . . . သုံးဘီးနဲ့ သွားရင် ပိုမြန်
မယ့်ဟာကို . . .”

အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားပေမယ့် ပါးစပ်ကနေ ရေရွတ်သွား၏။

“မင်းကလည်း ဟုတ်တာပဲ . . .”

“ဘာဟုတ်တာလဲ . . . စက်သံဆို ဘာသံမှ မကြားချင်ဘူး နာငြီးလို့ . .
.၊ ကဲပါ . . . ဖယ်ကြပါတော့ . . . ကိုတုတ်ကြီး မောင်းတော့ . . .”

လှည်းနဲ့ မို့ အချိန်အစောကြီး ထွက်လာတာတောင် လှည်းရဲ့ ဘေးက
နေ အံ့မောင်နဲ့ ညှိဟိန်းတို့ လမ်းလျှောက်ပါလာကြသေးသည် ။

“ငါတို့ ပြန်မယ် . . . ဟေ့ကောင် မှာ တာ မမေ့နဲ့ နော် . . .”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ့ဟာသူ ခွဲထားထား ဖြဲထားထား လျှောက်ကဲ့ရဲ့ မ
နေနဲ့ . . .”

“ဘာလဲ . . . မမိုက်ရိုင်းနဲ့ . . .”

“စကတ်တွေ ဘာတွေ ဝတ်တာကို ပြောတာ . . .၊ မိန်းမလှလေးတွေ နဲ့ တွေ့ရင် မတည့်အောင် မပြောကောင်းဘူး . . .”

ကျန်ရစ်နေတဲ့ အထိ ပါးစပ်တွေက မပိတ်သေး . . .။

သူစိတ်ညစ်နေတာကို ကိုတုတ်ကြီးက ပြုံးနေလျက် . . .

“ဘာဖြစ်တာလဲ သားမြတ် ရာ . . . မင်းဘွဲ့လည်း ရပြီးပြီ . . . ရွာမှာ လူငယ်တွေ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ကဲချင်တိုင်း ကဲနေကြတာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိပြီလဲ . . .၊ အဟွန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်ဦး . . . ကလေးပေါက်စအရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး . . .”

“ကိုတုတ်ကြီး ကလည်း တစ်မျိုး . . .”

“အေးပေါ့ . . . တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီပဲဟာ . . .”

ထိုစကား သားမြတ် ပြုံးမိသွားကာ . . .

“ကျွန်တော့်ကို မိန်းမ မလိုချင်လို့ စိတ်ညစ်နေတယ် ထင်လို့ လား . . .”

“ မဟုတ်ဘူး လား . . .”

ယောက်ျားလေးပဲဗျာ . . . မိန်းကလေးတွေ ကြောက်သလိုတော့ တွေးပြီး ကြောက်နေပါ့မလား . . .”

“မသိဘူးလေ . . . မင်းရွာထဲက ကောင်မလေးတွေ ကြိတ်ပိုးနေကြ တာတောင် မတုန်မလှုပ်နေလာခဲ့တော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူးများ ဖြစ် နေသလားလို့ . . .”

ကိုတုတ်ကြီး က တလှုပ်လှုပ်သွားနေသည့် နွားနှစ်ကောင်ကို နှင်တံ

တို့ ပေးနေရင်း လှည့်မကြည့်ဘဲပြောနေ၏။

သူက တင်ပျဉ်ခွေထိုင်လိုက်ရင်း လက်ရန်းတွေကို ကိုင်၍ . . .

“စိတ်မဝင်စားတာက တစ်ပိုင်းလေ . . . အိမ်ထောင်ပြုတာကတော့ သားသမီးတို့ ဝတ္တရားတိုင်း ပြုရမှာပဲ မဟုတ်ဘူး လား . . .”

“အေးပေါ့ . . .”

“ပြုရမှာပဲကို ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်တက်ပြီး တောင်တောင်အိအိတွေ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမှာ တွေ ခင်ဗျားပဲ တွေးကြည့် . . .”

“ဟ . . . ဒါကတော့ မင်းယူမယ့် မိန်းမက တောသူ လယ်သူမလေးမှ မဟုတ်တော့ ငါ့ညီရာ . . .”

“အဲဒီလို ဟုတ်လိုက်ရင်လည်း အကောင်းသား . . .”

“ဟုတ်လိုက်ရအောင် . . . မင်းက ရွာက မိန်းကလေးတွေကိုရော စိတ်ဝင်စားခဲ့လို့ လား . . .”

“ပြောပြတာ . . .”

“ပြောမပြနဲ့ လေ . . . မင်းက စိတ်ညစ်စရာတွေပဲ မြင်နေလို့ ပါ . . . မင်းနဲ့ ဖူးစာပါနေတဲ့ မိန်းကလေးက မြို့သူ အချောအလှလေး ဖြစ်နေတာ . . . ဒါ ဂုဏ်တောင်ယူရဦးမှာ . . .”

သားမြတ် ရှုံ့မဲ့ခေါင်းခါ၏။

“ဖူးစာပါနေတာလို့ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကိုတုတ်ကြီးရာ . . . မြို့သူဆိုတာ တွေ ဘယ်လို နေထိုင်ကြသလဲခင်ဗျား မကြားဖူးဘူးလား . . . ကျွန်တော်တို့ တောမှာ လို တရင်းတနှီး အတူသွား အတူစား နေကြ၊ ရင်ထဲမှာ ကြိတ်ပိုးမိလာရင်တောင် မှန်ရှေ့ ပြေးထိုင်၊ ခြင်ထောင်ထဲ ပြေးဝင်ပြီးမှ လူ

မမြင်အောင် ပါးစပ် ပိတ်ရယ်တာမျိုး မှတ်နေလား . . .”

“နေပါဦး . . . တောသူ မိန်းမလှလေးတွေ ကြိတ်ပိုးလေးတွေ ဖြစ်လာရင် အဲဒီပုံစံပဲလို့ မင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ . . .”

“စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ဖူးတာ . . .”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .”

ကိုတုတ်ကြီး အားပါးတရ ရယ်တော့ သူပါ ရောယောင်ရယ်မိကာ . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် မြင်တွေ့နေရတဲ့ မိန်းကလေးတွေက အဲဒီလို ဖြူဖြူစင်စင် နုနုလှလှ လေးတွေပဲ . . .”

“မြို့သူတိုင်းလည်း မင်း ထင်သလို အနေအထိုင် မဟော့ရမ်းပါဘူး ကွာ . . . တွေ့ပဲ တွေ့ကြည့်ပါဦး . . . နောက်ပြီး ကောင်မလေးရဲ့ မိဘတွေက တို့ ရွာသားတွေပဲဆို . . .”

“အင်း . . .”

မိဘချင်းက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလည်း ဖြစ် . . . တကယ့် သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေပါ . . .။

ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်က မြို့ပေါ်က အဆက်တွေ ဖြစ်နေသဖြင့် ဦးသိန်းဇံ တို့ မြို့ကို ပြောင်းဖို့ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒါနဲ့ တောင် ဒီနေ့ထိ အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ကြသလို သားနဲ့ သမီး ရလာကတည်းက အရွယ်တွေ ရောက်လာကြရင် လက်ဆက်ပေးဖို့ သဘောတူပြီးသားလို့ ဆိုသည် ။

ကိုယ်ကသာ မိန်းကလေးနဲ့ ရင်းနှီးဖို့ သွားရသည် လို့ သဘောပိုက်

ထားပေမယ့် လူကြီးတွေ အစီအစဉ်က လက်ထပ်ဖို့ အတွက် သေချာပြီး သားမို့ ဒီခရီးက သူထင်သလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။

“စိတ်ရှင်းရှင်းထားစမ်းပါကွာ . . . သူများ တွေ မင်းလို ကံကောင်းခြင်းမျိုး ရအောင် ဘယ်လို ဆုတောင်းတောင်း ရဖို့ မလွယ်ဘူး . . .”

“မိန်းမယူဖို့ ကိစ္စ တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ကိုတုတ်ကြီး . . . အခု သွားရမယ့်နေရာက ဘာမသိ ညာမသိ နေရာ . . .”

“လူကြီးချင်း ဒီလောက် ရင်းနှီးနေကြတာ . . . မင်းက စိမ်းပေမယ့် သူတို့ က စိမ်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး . . .”

“အဲဒါလည်း အဓိက အရေးကြီး မဟုတ်ဘူး . . .”

“ဘာ . . . အရေးကြီးရှိသေးလို့ လဲ . . .”

“ရန်ကုန်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး . . . အဲဒါကို စိတ်ညစ်နေတာ . . . ပထမဆုံး ကိုယ့်ရဲ့ ဘာမှ မသိတဲ့ အူချာချာပုံကို လူကြားထဲထုတ်ပြရ တော့မယ် . . .”

“ဟန် ကိုယ့်ဖို့ . . . မာန် သူဖို့ တဲ့ ကွ . . . မသိရင် မေးပေါ့ . . . ပါးစပ်ပါရွာရောက်တဲ့ . . .”

“ပိုက်ဆံပါ ရွာရောက်ဆို ပိုမကောင်းဘူးလား . . .”

“ဪ . . . ကိုင်း . . .”

ကိုတုတ်ကြီး ပြန်မပြောတတ် ဖြစ်သွားသည် ။

ဒီကောင်တွေအုပ်စု တောမှာ တော့ ပွေမှ ပွေ . . . ကဲမှ ကဲ . . .။

ရန်ကုန် ရောက်သွားရင်တော့ . . . ၊

အခန်း(၂)

“ကိုမြတ်ထူး ပါသလား . . .”

စပယ်ယာအသံက ကျယ်ပေမယ့် တစ်ကားလုံး အသံတိတ်နေ၏။

“ကိုမြတ်ထူး ပါသလား . . . ကိုမြတ်ထူး . . . ပါဆယ်ထုပ် ချမလို့ နော် . . .”

“အာ . . . ပါတယ် . . . ပါတယ် . . .”

နောက်ဆုံးခုံကနေ တစ်ယောက်က အိပ်ချင်မူးတူးအသံနှင့်ထထူး ကာမှ . . .

“ပါရင်လည်း အသံလေးဘာလေး ပေးလေဗျာ . . . ကျွန်တော်တို့ က ပါဆယ်ထုပ်က လိပ်စာအတိုင်း ချထားခဲ့မှာ . . .”

“အေးပါ . . . ကျုပ်အိပ်ပျော်သွားလို့ ပါ . . .”

လူကြီးက နေရာမှ ကမန်းကတန်းထကာ အပေါ်တန်းက ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲချပြီး အပြင်ထွက်လာ၏။

“လူပါဆင်းမှာ လား . . .”

“အေး . . . ဆင်းလိုက်တော့မယ် . . . မိုးမလင်းခင် ရောက်လာတော့ ဒါကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စောင့်ရတော့မှာ . . .”

ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည့် မြတ်ထူးဆိုသည့်လူကို လှမ်းကြည့်ရင်း

သားမြတ် ကိုယ့်နာမည်ကို သတိရနေ၏။

ဟိုတုန်းကဆို သားထူးလို့ လည်း သူ့ကို ခေါ်ကြသည် ။ အဖေဦးထူး နာမည်ပါအောင် သားနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ထူးတွေပါကြလျက် သူ့ကျမှ သားထူးဖြစ်လိုက် သားမြတ် ဖြစ်လိုက် . . . ၊

“သားမြတ် ဆိုတော့ တစ်မျိုးပဲနော် . . . မိန်းကလေးတွေ ရှေ့မှာ ခေါ်ရမှာ အားနာစရာကြီး” လို့ သူငယ်ချင်းက စလိုက်တုန်းက လူကလည်း အရွယ်ရောက်စမို့ လက်သီးလုံးကြီးနဲ့ ပစ်ရွယ်လိုက်မိသေးသည် ။

“သားထူး လို့ ခေါ်ရအောင် . . . မင်းအရပ်ကြီးက ထူးထူးခြားခြားထန်းပင်မှာ တံစို့ပေါက်နေသလိုပဲကိုး . . .”

ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ဒီနာမည်ကိုပဲ သူစိတ်တိုင်းမကျပါ . . . ။

လူကြီးတွေက သူတို့ ဘာသာ အတိတ်တွေ နိမိတ်တွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ ညှိခေါ်ခဲ့မှန်းတော့ မသိ . . . ။

ခုချိန်ထိ သူ့နားထဲမှာ ကြားရသမျှကတော့ ‘ထူး’ တွေ တော်တော်များ နေပါပြီ . . . ။

“ကဲ . . . ရန်ကုန်ဝင်ခါနီးရင် အဆင်းအတက်တွေ များ တယ်ဗျာ . . . ခရီးသည် တွေ နာမည်လေးဘာလေး နားစွင့်ထားကြပါ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေကိုလည်း ဂရုစိုက်ကြပါ . . . ငိုက်မနေပါနဲ့ . . .”

ကားဂိတ်ဝင်းထဲ ရောက်တော့ မိုးလင်းလုပြီပေမယ့် အလင်းရောင် မပီသေး . . . ။

“လာ . . . ညီလေး ဘယ်သွားမှာ လဲ . . . မြို့ထဲ ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် . . . သုံးထောင်ပဲ . . .”

“အင်း . . . ခဏလေး . . .”

လိပ်စာထုတ်ကြည့်ရင်း ကားရှေ့ အတက်အဆင်းနားမှာ ရပ်နေဆဲ . . . ဆွဲထားသည့် အိတ်ကို တက္ကစီခေါ်နေသည့် ကားသမားတစ်ယောက်က လှမ်းယူလိုက်ကာ . . .

“ပေး ညီလေး . . . အစ်ကိုကို အိတ်ပေးထား . . .”

“ဟာ . . . နေဦးလေ . . . အရမ်းမဆွဲနဲ့ . . .”

သူ့လှေကားနောက်တစ်ထစ်ကို ခြေတစ်ဖက်ချ၍ လှမ်းလိုက်ပေမယ့် ကားသမားက လက်ကာ၍ . . .

“ရတယ် အေးဆေးလုပ် ညီလေး . . . ဘယ်မှ သွားမထည့်ဘူး . . . အစ်ကို ကိုင်ပေးထားမှာ . . . ဒီမှာ ပဲ . . .”

တက္ကစီသမားတွေအသံက ခရီးသည် တွေ ခြေလှမ်းမှားလောက်၏။ ကိုယ့်အိတ်ကို ဆွဲထားလျက် ပါစင်ဂျာ ဆွယ်နေသည့် ကားသမားကို မျက်ခြေမပျက် လိုက်ကြည့်ရင်း လိပ်စာလည်း အေးဆေးမဖတ်နိုင်တော့ပေ . . .။

နောက်မှာ ချထားသည့် အိတ်တစ်လုံးကို ပြန်လှည့်ဆွဲကာ အောက်ဆုံးခြေနင်းခုံကို လှမ်းအဆင်း . . .

“ဒုတ် . . .”

“အ . . .”

ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူထူသွား၏။

“ဖြည်းဖြည်းလေ . . . ဖြည်းဖြည်း . . . ခေါင်းငုံ့ဆင်းမှ ပေါ့ . . .။ မင်း အရပ်ကြီးနဲ့ . . .”

ခရီးသည် ချင်း နောက်ကလူကြီးက ရယ်သံနှင့်ပြောနေသဖြင့် ဒေါသထွက်ရခက် . . . လိုက်ရယ်ရ အခက် . . .၊ အောက်ရောက်တော့လည်း လူမျက်နှာ သေချာမော့ကြည့်ပြီး ရယ်သွားသေးသည်။ ။

“ဟဲ . . .ဟဲ . . .”

စိတ်ကတော့ တိုချင်နေပြီဖြစ်ကာ မျက်နှာလွဲ၍ တက္ကစီသမားကိုလိုက်ရှာမိ၏။

“ညီလေး ကားငှားမှာ လား . . .”

“အင်း . . .ငှားပြီး . . .”

“ပေး . . . အစ်ကိုကို အိတ် . . .”

“ဟာ . . . မဟုတ်ဘူး . . . ဟေ့လူ . . . ကျွတ် . . .”

ဒေါသက ဆထက်ထမ်းပိုး တိုးသွား၏။ စကားဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ အိတ်ကို နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ဆွဲသွား၏။ အိတ်နှစ်လုံးက တစ်နေရာစီမှာ . . .၊

“ဟေ့လူ . . . ပြန်ပေးတော့ . . .”

“မများ ဘူး ညီလေး . . . မြို့ထဲ ဘယ်သွားသွား နှစ်ထောင့်ငါးရာပဲ . . . ဘာဖြစ်လို့ လဲ . . .”

“အလကား ပို့မယ်ဆိုလည်း မလိုက်ဘူး . . .”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . .”

ကားသမားတွေ ပြူးတိပြူးကြောင် မော့ကြည့်တာကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အိတ်တွေကို ပြန်လိုက်ဆွဲကာ အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။

ဒေါသထွက်လို့   ပေမယ့်   ဝေလီဝေလင်းပဲ   ရှိသေးတာ

ဘယ်သွားရမှန်းလည်း မသိ . . .။

“သူတို့ လာကြိုမယ်လို့ ပြောတယ် . . . ဒါပေမဲ့ အမေက ရက်မတိကျ
မှာ စိုးလို့ နှစ်မျိုးပြောထားတော့ လာကြိုမယ် မထင်ဘူး . . .” တဲ့ . . .။
သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟိုနေ့ကျမှ သွားမယ် . . . ဒီနေ့ မသွားဘူးဆိုတာ
တွေ ဖြစ်နေခဲ့တာပါ . . .။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး တစ်ခုခု မှာ စားရင်း
ကားစုံစမ်းကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“မသိဘူးဟာ . . . နင်တို့ ဘာသာ မေးကြည့်ပြီး ခေါ်လာခဲ့တော့ . . .၊
ငါလည်း မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး . . .”

“ငါတို့ က နာမည်မမေးဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ခေါ်မလဲ . . .”

“အေးလေ . . . နာမည်မေးလိုက်တော့ ‘ဟုတ်တယ်’ ဆိုပြီး ရောယော
င်လိုက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ . . .”

“အဲဒီတော့ ရွာနာမည် ထပ်မေးကြည့်လိုက်ဟာ . . . သွားကြပါ . . .
စိတ်ပျက်လွန်းလို့ . . .”

“ဪ . . . ကောင်းပါတယ် မမ . . . ကာယကံရှင်က မလိုက်ဘဲနဲ့ . .
.”

“ဒီထိ လာကြိုရတာတောင် ဒရိုင်ဘာက ညကမှ သေမလို ထဖြစ်လို့
သိလား . . . မာမီ ဆူမှာ စိုးလို့ . . .”

“ပြီးရော . . .”

လူက အိပ်ချင်စိတ် ပြေသေးတာ မဟုတ် . . .။

ပုံမှန်ဆို မနက် ရှစ်နာရီမထိုးဘဲ မထခဲ့တဲ့ ရာဇဝင်က တောသားဆို

တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို လာကြိုရဖို့ အမိန့်တစ်ခုကြောင့် ပျက်ခဲ့ရသည်။ ။

သင်း တွေဦးမယ် . . . ၊

စိတ်ထဲက အပြတ်အသတ်ကြိမ်းဝါးကာ စလွယ်သိုင်းချိတ်ထားသည့် အဖြူရောင် ကြိုးပြားနှင့် အိတ်အဖြူလေးကို ပခုံးပေါ် ထပ်ဆွဲတင်သည် ။

ပြီးတော့ အနီးဆုံးမှာ ရှိသည့် ဆိုင်ထဲကို လှည့်ဝင်လာခဲ့၏။

ကားတွေဆိုက်ချိန်မို့ ဆိုင်တိုင်းမှာ လူတွေပြည့်နေကာ ‘ဘာစားမလဲ’ မေးနေကြသည့် ဧည့်ကြို ကောင်လေးတွေကတော့ ခေါ်နေအော်နေဆဲ . . . ။

“မမ ဘာစားမလဲ ခင်ဗျ . . . ၊ ဝင်ပါ . . . အစုံရတယ် . . .”

ကိုယ့်ကို ကြိုဆိုရင်း စားစရာတွေ ရွတ်ပြတော့ နောက်ထပ်ဝင်လာမည့် ဧည့်သည် ဆီ မျက်လုံးက မျှော်၍ . . .

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ . . . မနက်စာ လက်ဖက်ရည် . . . ကော်ဖီ . . . နွားနို့ . . .”

“ကျွတ် . . .”

ဆု မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားကာ နားငြီးလွန်းလို့ ကိုယ့်နားထဲကို လက်ထည့် ကလော်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသည် ။ ကြည့်ဦး . . . ၊

အထဲမှာ ထိုင်စရာလည်း မရှိဘဲနဲ့ တွေ့သမျှလူ အကုန်လုံး ဆိုင်ထဲဝင်စေချင်နေတာလဲ . . . ၊

ဝင်လည်း ဝင်လိုက်မိပြီမို့ ထိပ်ဆုံးဘေးကျကျစားပွဲကို မျက်လုံးရောက်သွားသည် ။

ထိုစားပွဲမှာ အသားညိုညို ခါးလျားရှည်ပုံ ရသည့် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေ၏။ ပုံစံက စစ်မှုထမ်းတစ်ယောက်လိုလို . . . ဘာလိုလို . . . ။

မြင်လိုက်တာနှင့် ယုံကြည်ထိုက်သည့် ဥပမိရုပ်မျိုးကို ဖမ်းမိကာ ဒီဘက်က ခုံလွတ်မှာ ထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည် ။

သို့သော် . . .

“ဟ . . .”

“အား . . .”

ဆေးလိပ်မီး . . . ။

လက်တစ်ဖက် ဆန့်ချထားကာ ဂျာနယ်ဖတ်နေသည့် သူ့ဘေးက ဖြတ်လိုက်တာနှင့် ဆုရဲ့ ဂါဝန်အနားစက သူ့လက်တစ်ဖက်က ဆေးလိပ်ကို မမြင် . . . ။

“သွားပြီ . . . လောင်ပြီ . . .”

“ဖလပ် . . . ဖလပ် . . .”

ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ချလိုက်ကာ ကိုယ့်ဂါဝန်အနားစကို တဖျပ်ဖျပ် ခါထုတ်လိုက်မိ၏။

ဆုနဲ့ သူ့ကြားမှာ ဆေးလိပ်မီးဖွားတွေက ရဲခနဲ ရဲခနဲ . . . ။

“ရှင် . . . ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ . . .”

“ထိုင်နေတာလေ . . .”

“အဲဒီ ဆေးလိပ်နဲ့ လက်ကြီးကို လမ်းဘက်မှာ ချပြီး တမင်ဒီလိုဖြစ်အောင် လုပ်ထားတာမို့လား . . .

“တမင် လုပ်ရအောင် . . . မင်းက ငါ့ကျောနောက်က လာတာ မဟုတ်ဘူး လား . . .”

“တောက် . . .”

ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းတာက သူ့လက်ကြားထဲက ဆေးလိပ်ကြီး . . .၊

စီးကရက်မီးဆိုရင်တောင် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်ဖို့ မရှိ . . .၊

“ဒီမှာ . . . မင်းအိတ်ကြောင့် ငါ့လက်ဖက်ရည်တွေ မှောက်ကုန်ပြီ”

“ကုန်ပေါ့ . . . ကုန်ပစေ . . . မကုန်သေးရင် ထပ်သွန်ပစ်ဦးမှာ . . .”

“ဟ . . . မင်းတော်တော် စွာပါလား . . . မင်းကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်က နောက်ကနေ နော် . . . ငါက ဘာမှ မကျူးလွန်ဘဲ ခံရတာ . . .”

“ဘာလဲ . . . ဒီလက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကိုများ အလျော်ပြန်တောင်းချင်သေးလို့ လား . . .”

“မင်းကြောင့်ပဲလေ . . .”

“မလျော်နိုင်ဘူး . . . လိုချင်ရင်တော့ ကျွန်မဂါဝန်ဖိုး အရင်ရှင်းအခု ထုတ်ပေးလိုက် . . .”

“ဂါဝန်ဖိုး ပေးရအောင် . . . မင်းရဲ့ ဂါဝန်ကို ငါ့ဆီမှာ အာမခံထားခဲ့လို့ လား . . .”

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြတာလဲ . . . ဆုရယ် . . .”

သောင်းသောင်းနဲ့ ဂျင်မ်တို့ ဆိုင်ထဲကို ကမန်းကတန်း ဝင်လာကြ၏။ တစ်ဆိုင်လုံး၏ ပြုံးစိစိ မျက်လုံးတွေက ဆုတို့ စားပွဲမှာ မို့ . . .၊

“အိမ်မှာ များ မှတ်နေသလား ဆုရယ် . . . နင့်အသံချည်းပဲ . . . တစ်ဆိုင်လုံး ဝိုင်းကြည့်ကုန်ပြီ . . .”

“ငါ့အသံချည်းပဲ ထွက်မှာ ပေါ့ . . . ကြည့်ပါဦး . . . အဲဒီဆေးလိပ်အစုတ်အပြတ်ကြောင့် ငါ့ဂါဝန် ပေါက်ကုန်တာ . . .”

“ဟယ် . . . ဟုတ်ပါရဲ့ . . .”

ဂါဝန်အနားစကို ဖြန့်တဲ့ လူက ဖြန့်ပြသည် ။ ကြည့်တဲ့ သူက နှမြောတသစွာ . . .၊

“ကဲဟာ . . . နင်တို့ ကလည်း . . .”

ပြီးစိစိ မျက်နှာတွေကို ကျောပေးကာ ဂျင်မ်က ဆုရဲ့ ဂါဝန်စကို ပြန်ပုတ်ချ၍ . . .

“ထ . . . ငါတို့ လူချင်းလွဲသွားပြီ . . . ဘယ်သူမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး . . . ပြန်မယ် . . .”

“ဟွန်း . . .”

ထထွက်ခဲ့ကာမှ ပြန်ငုံကြည့်ပြီး ကျကျနန မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည် ။

ရုပ်ကြီးကိုက တိုက်ပွဲမှာ အကြိမ်တစ်ရာလောက် မိုင်းထိပြီး မသေဘဲ ထလာတဲ့ ရုပ် . . .၊

မီးခိုးရောင် . . . ကျပ်ခိုးရောင် ပေါက်နေတဲ့ အသားမည်းနဲ့ . . .၊

နောက်တစ်ခါ ဆေးလိပ်ပြန်သောက်ရင် ခေါင်းနဲ့ ဖင်နဲ့ မှားပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပါစေ . . .၊

အခန်း(၃)

ထွက်လာကတည်းက အလိုမကျခဲ့သည့်စိတ်က တက္ကစီသမားတွေကြောင့် ပို၍ တစ်ထစ်ချ ဆန်ခဲ့ရသည်။ အိတ်အကြီး တစ်လုံးနဲ့ အသေးတစ်လုံးကို တစ်လုံးကိုလွယ်ကာ တစ်လုံးကို ဆွဲ၍ ကားပေါ် ရောက်လာခဲ့သည်။

“အဲဒီမှာ တက္ကစီတွေလည်း ရှိတယ် . . . မင်းမြို့ထဲသွားမယ်ဆို ဆူးလေကားတွေ စီးသွား . . .၊ ရွှေပေါက်တို့ . . . ဖြောက်ဒဂုံတို့ ဆိုရင် . . .”

ရှင်းပြတဲ့ လူကတော့ ပြလိုက်ပါသည်။ ဖိ ကွေ့ဆိုတာရော . . . အဝိုင်းဆိုတာရော . . . နားထဲမှာ ရှုပ်ထွေးစွာ ပါလာတာကို တစ်ယောက်တည်း ပြန်တွေးမရတော့မှ သိ၏။

အရေးထဲမှာ လိပ်စာက ဘယ်မှာ ကျကျန်ခဲ့မှန်းမသိ . . .။

အိတ်နှစ်လုံးနဲ့ တက္ကစီသမားနှစ်ယောက်ဆီမှာ ဆွဲရင်းလွဲရင်း ကျကျန်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖတ်တော့ ဖတ်လိုက်သေးတာမို့ လိပ်စာကို သေချာရွတ်နေရင်း မှန်မမှန် စဉ်းစားနေရ၏။

“ဒီမှာ အဲဒီအိတ်ကို ဖိလို့ မရဘူးနော် . . .”

“မဖိပါဘူး . . . ကားက ကျပ်နေတာ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့”

ကောင်းကောင်း ပြန်ပြောတာပေမယ့် အမျိုးသမီးမျက်နှာက စိတ်မ

ရှည်ခြင်းတွေနှင့် . . . ၊

“ဟာ . . . သိပ်မတိုးနဲ့ လေကွာ . . . အထဲမှာ ဆေးလိပ်တွေ ပါတယ်”

“ဘယ့်နှယ် ဒီအိတ်တစ်လုံးကို ဥစ္စာခြောက်နေရတာလဲ . . .”

“ကျွန်တော်လည်း မတိုးဘဲနဲ့ . . .

“တိုးတော့ ဘာဖြစ်လဲ . . .လိုင်းကားစီးပြီးတော့ . . . ပစ္စည်းထိတာ မကြိုက်ရင် ခေါင်းပေါ် တင်ထားပေါ့ . . .”

မောင်နှမ မဖြစ်ဟန်တူသည့် နှစ်ယောက်က ပြောလည်း ပြောသည် ။ မျက်နှာတွေက ‘ကြိုက်တဲ့ နေရာ ရွေးစမ်း’ လို့ စိန်ခေါ်နေသလို မော့ချီနေကြ၏။

ကျပ်ညပ်ခံပြီး ကားတိုးစီးတော့လည်း ဒုက္ခတစ်မျိုးပါလား . . . ၊

ဘေးမှာ ရှိကြသည့် ခရီးသည် တွေမျက်နှာ ကြည့်လိုက်တာနှင့် သူသာလျှင် လူထူးဆန်း . . . ၊

“မင်းထူးကျော်ပါလား မင်းထူးကျော် . . .”

“ပါတယ် . . .”

“ပါရင်တိုးထားမယ် . . . လမ်းလေး ဖွင့်ပေးကြပါ ခင်ဗျာ . . . ကားကျပ်ချိန်မို့လို့ ပါ . . . သည်းခံပါ . . .”

မင်းထူးကျော် လို့ ခေါ်ထုတ်လိုက်သံကြောင့် လမ်းမှာ တုန်းက ဆင်းသွားသည့် ကိုမြတ်ထူး ဆိုသည့် လူကို သတိရလိုက်မိသည် ။

ထူးပါတဲ့ လူတွေကိုချည်း ခေါ်ထုတ်နေသလိုပါလား . . . ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကားပေါ်ကို တက်ခဲ့တုန်းကတော့ သူ နာမည်မပေးခဲ့ဘူး ထင်သည် ။

ဂိတ်ဝင်းထဲက ကားတွေပဲမို့လို့ ဒီလူတွေကို အဆင့်ဆင့် သိနေကြ

တာလား . . . ၊

ကိုယ့်အိတ်တွေကို အဆင်သင့် ဆွဲထွက်နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားရင်း နာမည်ခေါ်တာကို စောင့်နေမိ၏။

“ကဲ . . . မှတ်တိုင်လေးတွေပါရင် ကြိုအော်ထားနော် . . . ကားက သိပ်ကြာကြာရပ်မှာ မဟုတ်ဘူး . . . ပြန်ထွက်ရဦးမှာ . . .”

“သားထူး ပါတယ်ဗျို့ . . .”

“ဟင် . . .”

“ခစ် . . .ခစ် . . .ခစ် . . .”

“ဟဲ့ . . . သားထူး မှတ်တိုင်ရှိလို့ လား . . .”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . .”

သားမြတ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည် ။

ဘာလဲ . . . ဘာကိစ္စ ပြီးစိစိတွေ ရယ်နေကြတာလဲ . . . ၊

“ညီလေး သားထူးလား . . . ဗထူးလား . . . ၊ ဗထူး ဆိုရင် ရွှေပေါက်ကွဲမှ မရှိဘူး . . . ၊ မြောက်ဒဂုံမှာ ပဲရှိတာ . . .”

“ဟင် . . .”

ဘေးက လူကြီးတစ်ယောက်က သူ့နား ကပ်ပြောသည် ။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးပဲ ငုံ့ကြည့်နေကြတာ ဖြစ်ကာ . . .

“ကားမှားစီးလာတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့ . . .”

ဘယ်ကမှန်းမသိသည့် ဝေဖန်သံ ထွက်လာသည် ။

“ဟုတ်လား . . . ငါ့ညီက ဘယ်သွားမှာ လဲ . . . ဗထူးမှာ ဆင်းမှာ မို့

လား . . .”

“ဗထူး မဟုတ်ပါဘူး . . .ကျွန်တော့်နာမည်က သားထူးပဲ ဥစ္စာ”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .”

“ခစ် . . .ခစ် . . .ခစ် . . .”

“နယ်က လာတာထင်တယ် . . .”

“ပေါတောတောနဲ့ . . .”

ဖျန်းခနဲ ပူထူသွားသည့် ရှက်သွေးက တစ်ကိုယ်လုံးကို မီးပူဟပ်သွား
သလိုပင် . . .။

သေလိုက်တော့ သားမြတ် . . .၊

ကားမှားစီးလို့ မှတ်တိုင်မှားတယ်ဆိုတာတောင် ကြားကောင်းဦးမ
ည်။ ခုတော့ ကိုယ့်နာမည်ကိုတောင် ပြောလိုက်သေးသည်။

ကားပေါ်ကနေ ဆင်းကျန်ရစ်ပေမယ့် ဝေးကွာသွားသည့် ကားကြီးနဲ့
အတူ လွင့်မျောပါသွားသလို မတ်တတ်ရပ်နေရတာ ရပ်နေမိတယ် မထ
င် . . .။

“တောက် . . .”

အဲဒါတွေကြောင့် မသွားချင်ခဲ့တာ ဒီလမ်း . . .၊

★

အခန်း(၄)

“ဟလို . . .”

“အခု ဘယ်မှာ လဲ သမီး . . .”

“ဆု . . . ဆုတို့ က . . .”

ကိုယ့်ရှေ့က မုန့်ပွဲတွေကို အကြည့်ရောက်ပြီးမှ . . .

“ကားပေါ်မှာ မာမီ . . .”

“ကားပေါ်မှာ က ကားသံလည်း မကြားပါလား . . .”

အ ရေ ထဲ မှာ သောင်းသောင်းက အအေးသောက်ဦးမလား
မေးနေသဖြင့် ခေါင်းခါပြနေရသေးသည်။ ။

“ကားက ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိလို့ မာမီ . . . ခဏခဏ ရပ်ချင်နေတာ
. . .”

“ဪ . . . ကားကပဲ ခဏခဏ ရပ်ချင်နေတယ် ဖြစ်ရဦးမယ်၊ အခု
ရပ်ချင်နေလို့ ကားသံ မကြားရတာလား . . .”

“မာမီကလည်း ပြောမှာ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး . . . တကယ်ပဲ . . .”

“ပြောဖို့ ပေမယ့် ညည်းဒီလမ်းကြောင်းပြပြီး ရောက်ချင်တဲ့ လမ်း
ရောက်နေမှာ သိလို့ လေ . . . အခု ရွာကို မာမီ ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ . . .
သားမြတ်ရန်ကုန်ကို သွားပြီတဲ့ . . . ခုထိ ရောက်မလာသေးဘူး ဆိုလို့

ဟိုကလူတွေလည်း စိတ်ပူနေကြတယ် . . .”

သေလိုက်ပေါ့ . . .၊

သူတို့ သားက မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နဲ့ မိန်းမငယ်လေးမို့လို့ လား . . .၊

ဖုန်းကိုင်ရင်း ဆု နှုတ်ခမ်းလေး မွဲရွဲနေ၏။

“အခု သေချာ လိုက်ပတ်ရှာစမ်း . . .”

“မာမီရယ် . . .လူကိုလည်း ဆု မမြင်ဖူးဘူး၊ ခုခေတ်က တောပုံမြို့ပုံ ဘယ်လိုခွဲခြားရမှန်း မသိအောင် ဝတ်တတ် စားတတ်နေကြတဲ့ ဥစ္စာ . . .”

“ဟဲ့ . . . ပါးစပ်က လော်စပီကာဖြစ်နေပြီ . . . ရော့ အအေးသောက်”

ကြာဆံချက်ကို ငရုတ်သီးတွေ ထည့်သောက်နေတာမို့ စပ်လွန်းသဖြင့် နီရဲနေသည့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက မစေ့နိုင် . . .။

နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ပိုက်လေး လာတပ်ပေးသဖြင့် ဖုန်းပြောရင်း တစ်ငုံလောက် စုပ်ယူလိုက်တာ ချက်ချင်း သက်သာသွား၏။

“အား . . . ကောင်းလိုက်တာ . . .”

“ဘာ . . .”

“ မဟုတ်ဘူး . . . စပ်လို့ . . .”

“ဘာပြောတယ် . . .”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူး . . . ကားထဲမှာ ပါလာတဲ့ မရန်းပေါင်းထုပ်တွေလို့ စားနေတာ . . . အဟွန်း . . .”

ဖွီးဖြန်းပြောလိုက်ရင်း သောင်းသောင်းကို လက်မလေး တောင်ပြမိ သည်။ ။

ထို့ကြောင့် သောင်းသောင်း က အလိုက်တသိ ပိုက်လေး လာတပ် ပေးပြန်၏။

“တော်ပြီ ...ရပြီ ...”

“ဘာရယ် ...”

“ဟာ ... မာမို့ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ခုပဲ ပ တ်ရှာနေပြီဟာကို . . . တောသားဆိုတော့ ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ လို ငှက်ပျောခိုင်ကြီးတွေ ... ဘူးသီးတွေများ ထမ်းလာမလားပဲ ...”

“ထမ်းလာလာ ... မလာလာ ငါ့ညည်းအဖေကိုပါ ဖုန်းဆက်ပြော ထားတယ်၊ သူလည်း ရှာနေပြီ ... သေချာမျက်စိရှင်ရှင်ထားပြီး ရှာ ... တစ်ချက်မှ မနားနဲ့ နော် ...၊ တော်ကြာ မိုးချုပ်သွားလိမ့်မယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မိုးချုပ်သွားရင် ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မတွေးရဲစ ရာလေ ...”

“အတွန့်မတက်နဲ့ ဆုထူးပန် ... မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ယောက်ျားလေးလ ညည်း ဒုက္ခတွေ့နိုင်တာပဲ ...၊ မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် ... ယောက်ျားလေး ဖြ ဖ်ဖြစ် အသွားမတော် တစ်လှမ်း ...”

“မာမို့ သမီး အဝေးပြေးဝင်းထဲကို အသွားမတော် တစ်လှမ်းဖြစ်ပြီး ဂါဝန် မီးလောင်ခဲ့ရတာကျတော့ စိတ်မပူပေးဘူးလား ...”

“စီးကရက်ကို ညည်းပဲ ဝင်တိုက်တာဆို ...”

ဆုရဲ့ မျက်လုံးတွေ သောင်းသောင်းဆီ ဒိုင်ခနဲ ရောက်သွား၏။

“သောင်းသောင်း ပြောတာလား . . .”

“ဘာလဲ . . . ငါမပြောဘူး” ဆိုပြီး မမြင်မစမ်း ရှင်းပြနေသည့် သောင်းသောင်း မျက်နှာလေးက ဆုရဲ့ ဘေးမှာ လက်ခါခေါင်းခါနှင့် . . .

“ညည်းတို့ ပဲ ပြောနေကြတာလေ . . . အဲဒါမျိုးတွေဖြစ်တာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတိထားဦး၊ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေး ပီပီပီပီပြားပြားမရှိဘူး . . .”

ပီပီပြားပြား ဆိုတာကြီးကို လက်ဆွဲပြနိုင်လို့ လား . . . ၊ ဘယ်လိုပုံတုံးကြီးလဲ . . . ။

မာမို့ စကားတိုင်းကို အသံတိတ် တုံ့ပြန်နေမိရင်း ကြာဆံချက်ကြောင့် ငရုတ်သီးစပ်နေတာတွေလည်း ပြေ၏။

“သောင်းသောင်း ဘယ်မှာ လဲ . . . ဟိုကောင် ခုထိ မလာသေးဘူး”

“ဟုတ်ပ . . .”

“ဟုတ်ပ မနေနဲ့ သွားမယ် . . . တော်ကြာ ဒက်ဒီ တစ်နေရာကနေ ငါတို့ ကိုမြင်ပြီး မာမို့ နားထဲ ရောက်သွားရင် ကျွိုင် . . .”

ဖုန်းကို ဆလင်းဘက်ခံထဲ ပြန်ထည့်၍ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။

“အစုတ်ပလုတ် ဂျင်မ် . . . သူ့များ အားကိုးရမလား မှတ်ပါတယ်”

“ဒီကောင် တစ်ခုခု အလုပ်ရှုပ်နေလို့ ဖြစ်မှာ ပါ . . . သူက မော်ဒယ်လ်ပဲဟာ . . .”

“တော်ပါ သောင်းသောင်းရယ် . . . မအေနဲ့ အစ်မက သူတို့ မောင် ရှင်ရှိရေလျှံလေးဆိုပြီး စိတ်ကူးတွေယဉ်နေကြတာ . . . . .”

အောင်မြင်ကျော်ကြားရလောက်အောင် နုချောနေတဲ့ ပုံတော့ မဟုတ်ပါဘူး . . .”

“ဂျင်မ်က ချောတော့ ချောပါတယ် . . . အရပ်လေး နည်းနည်းလေးပဲ လိုနေတာ . . .”

“သူ့အစ်မကို သွားမေးကြည့်ပါလား . . . သူ့မောင်လောက်ချောတာ မရှိဘူးပဲ . . .”

ကားမောင်းနေရင်း အတင်းပြောကြတာလည်း သောင်းသောင်းနဲ့ ဆုအတွက်က မဆန်းတော့ပေ . . .။

“နင်တို့ နှစ်ယောက် ခုမှ တွေ့ကြတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ စကားများ လိုက်တာဟာ . . . ကားမောင်းတာ သိပ်အာရုံများ လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး . . . သတိလည်း ထားဦး” လို့ ဂျင်မ်ပါရင် ပြောနေကျ . . .။

“ဟဲ့ . . . ဘာလဲ . . .၊ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ . . .”

“ရပ်သွားတာ . . .”

“ဟုတ်တယ်လေ . . . ရပ်သွားတာကို မေးတာပဲ . . . ဘာဖြစ်သွားတာလဲ . . .”

“ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာ လဲ . . .၊ သေချာတာကတော့ မာမို့ကို ကားပျက်ချင်နေပြီ ပြောမိလို့ ငရဲကြီးတာ . . .”

ကားက အဟုတ်ပဲ ထိုးရပ်သွား၏။ ပိုဆိုးတာက မိုးဖွဲလေးတွေ ကျလာပြီမို့ လမ်းပေါ် ဆင်းကြည့်ရဖို့ လည်း အဆင်မပြေ . . .။

“ဒုက္ခပါပဲ . . . နင် ကြည့်တတ်ရင် ဆင်းကြည့်လေ . . . ငါ ထီးဆောင်းပေးမယ် . . .”

“ထီးမှ မပါတာ ...”

“ဟင် ...”

နာရီကို ကြည့်တော့ ညနေ လေးနာရီခွဲ ...။

မိုးတွေ အနံ့လာသဖြင့် နေတော်တော်စောင်းခဲ့ပြီလို့ ထင်ရသည်။ ။

ဆုက ပြောသာပြောနေပေမယ့် တံခါးကိုဖွင့်၍ ဒီတိုင်းဆင်းသွား၏။

“ဟဲ့ ... ဆုရယ် ... နေပါဦး ...”

သောင်းသောင်း ကားပေါ်မှာ ပါသည့် တဘက်လေးကိုင်ပြီး အတင်း လိုက်ခြံပေ၏။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း မလုံ ... ကိုယ်လည်း မလုံ ...။

“ဖယ်စမ်းပါ ... မိုးဖွားလေးတွေ ကျတဲ့ ဥစ္စာ ... သွားဝင်နေ သွား . . .”

“မဝင်ချင်ပါဘူး ... ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ ...”

“မသိဘူး ...”

“ဟင် ... ကြည့်နေပြီးတော့ ...”

“ကြည့်ပေမယ့် ငါသိသလောက်မှာ ဘာမှ မှ မတွေ့တာ ...”

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... လမ်းကွေ့ကြီးမှာ ...”

“မတတ်နိုင်ဘူး ... ဖရီးကြောထဲမှာ ပဲဟာ ... ဟိုဘက်မှာ တစ်စီး စာသွားစရာရှိသေးတာပဲ ... ဒီတိုင်းလော့ခံချခဲ့ပြီး ထားခဲ့မယ် ...”

“ဒီတိုင်း ...”

“ဝပ်ခံရှေ့ကို ဖုန်းဆက်မှာ ပေါ့ ...”

“အေးလေ ... ကားငှားပြီး ဆက်ရှာမလို့ လား ...”

“မရှာပါဘူး . . . ကားပျက်သွားတာ ကျေးဇူးတောင် တင်ရသေးတယ် . . . ဒီတောသား မိုးလင်းတည်းက ငါ့ကို အငြိမ်မနေရအောင် ဒုက္ခပေးတာ . . .”

“တောသားက ဒုက္ခပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး . . . နင်တို့ ဒရိုင်ဘာက ဒီနေ့ကျမှ အောင့်တယ် . . . နာတယ် ထဖြစ်တာကိုး . . .”

“အတူတူပဲ . . . ဒီနေ့လောက် စိတ်ညစ်ရတာမရှိဘူး . . . ဒီထောင့်က နေ ကားတားပြီးပြန်မယ် . . .”

ဆုက ပြောသည့်အတိုင်း အကောင်အထည် ဖော်သည် ။ ဒါပေမဲ့ လာသမျှ ကားတွေက လူမပါတာ မရှိ...။

“ခုကျမှ ပဲ တက္ကစီ ရှားလိုက်တာနော်”

သောင်းသောင်းက တဘက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားဆဲနှင့် ညည်း၏။

“ဟိုမှာ တက္ကစီ လူ မပါဘူး . . . တားလိုက် . . .”

သောင်းသောင်းကို တစ်ဆင့်ပြန်ခိုင်းပြီး သူမက မာမီဆီ ဖုန်းခေါ်ပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် . . .

“ပြန်ခဲ့တော့မလို့ . . .”

“ဒါဆိုလည်း မြန်မြန် ပြန်ခဲ့လေ . . . ကားလာယူပြီး ပြန်ထွက်ရမှာ . . .”

“မာမီကလည်း မာမီသမီးက မိန်းကလေးနော် . . .”

“ဪ . . . ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ် သွားလာတာပဲအေ . . . မိုးလည်း မချုပ်သေးပါဘူး . . . သောင်းသောင်းလည်း ပါနေတာပဲဟာ . . .”

အိမ်ပြန်ရောက်တာတောင် နားရမှာ မဟုတ်တာ တွေးကာ ထိုးရပ်

သွားသည့် တက္ကစီကို လှမ်းကြည့်မိလျှင် . . .

“ဟာ . . . ကျွန်မ တားလိုက်တာပါ . . .”

“ဟုတ်ပါတယ် တူမကြီးရယ် . . . တိုက်ဆိုင်တာပါ။ ဒီက တူမောင်က ဟိုဘက်က လှမ်းတားလိုက်တာ . . . ဟိုမှာ ရပ်လို့ မရလို့ ဒီမှာ လာရပ်ရ တာ . . .”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ သောင်းသောင်း . . .”

“တက္ကစီ ငါတားလိုက်တာပါ . . . အဲဒါ ဟိုလူက တားပြီးသားဖြစ်နေ လို့ တဲ့ . . .”

ဟင် . . .

ကားထဲကို အကျအန ဝင်ထိုင်လိုက်သည့် မျက်နှာကို သေချာလိုက်ငုံကြည့်မိကာ ဆု မှတ်မိသွားသည် ။

ဒါမနက်က အဝေးပြေးဝင်းထဲကလူ . . . ၊

သူကလည်း ထိုင်လိုက်ပြီးမှ အပြင်ကို မျက်လုံးရောက်ကာ ဆုနဲ့ မျက်လုံးချင်းဆုံသွား၏။

သူမ . . . ၊

မနက်တုန်းကတော့ စိမ်းပြာရောင်ဂါဝန်နဲ့ ဂျင်းဂျက်ကက်လေးဝတ် ထားကာ ဆံပင်တွေကို နဖူးကနေ သိမ်း၍ ဘီးကုပ်နဲ့ ထိုးကပ်ထားတာဖြစ်သည် ။

ခုကျတော့ နဖူးမှာ ကကြီးပုံလေး ပေါ်ကာ ပခုံးအောက်သာသာ ဆံနွယ်တွေက အခွေအလိပ်လေးတွေ တချို့တစ်ဝက်ဖြစ်၍ . . .

“ဒီမှာ ဦးလေးကြီး . . . မိုးက သည်းတော့မှာ . . . ကျွန်မတို့ လည်း

တက္ကစီရမှ ဖြစ်မှာ . . .”

ဒီလူကို မြင်လိုက်တာနှင့် မရမက အနိုင်တိုက်ဖို့ စိတ်ကူးက ချက်ချင်းဖြစ်ကာ . . .

“ကျွန်မတို့ ကိစ္စ အရေးကြီးလို့ ပါ . . . မိုးချုပ်တဲ့ အထိ ဆွဲမှာ . . . ကျ သင့်တာထက် နှစ်ဆ ပိုပေးပါ့မယ် . . . ၊ လုပ်ပါ . . . သူက ယောက်ျား လေးပဲ နောက်ကား ဆက်စောင့်လည်း ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“တူမကြီးရယ် . . .”

“ဦးလေးကလည်း ပြောရခက်နေပြန်ပြီ . . . ဒီမှာ . . . ၊ ရှင်ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ပဲရှင် မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပြိုင်မလှစမ်းပါ နဲ့ . . . ဒီဦးလေးကြီးလည်း ပါစင်ဂျာ ထပ်မရှာရဘဲ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးရဦးမှာ . . . ရှင် သဘောထားကြီးပေးလိုက်ပါ . . .”

ဆုက ကားဆရာကို ပြောလိုက် . . . သူ့ကို ပြောလိုက်နှင့် မရမက တိုက်ထုတ်ဖို့ တာစူ၏။

“ဟား . . . ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်လည်း လိုအပ်ချက်တွေ ရှိ တာပဲ . . . မိန်းကလေးတွေမှ ဒုက္ခရောက်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး . . . ဦး လေး မောင်းဗျာ . . .”

“အို . . . နေဦး ဦးလေး . . . သူ့ပိုက်ဆံလည်း ဦးလေး ယူရသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ နာခံစရာ မလိုပါဘူး . . . ၊ ဘယ်သူ အရင်တားတား . . . ကားရပ်တာက ကျွန်မတို့ ရှေ့မှာ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ နဲ့ ဆိုင်တယ် . . .”

ကားဆရာ ခေါင်းကုတ်၍ ဘာပြောရမှန်းမသိ . . . ၊ ဆုက ကားဆရာ ၏ ရှေ့က စတီယာရင်ကို ဖမ်းဆွဲထားတာ နည်းနည်းမှ မလွတ် . . . ၊

“ဒီလို လုပ်ကြပါလား . . . နှစ်ယောက်စလုံးကို လိုက်ပို့ပါ့မယ် . . . မိ

နံးကလေးတို့ က မိန်းကလေးတွေဆိုတော့ အရင်ပို့ပေးမယ်၊ ငါ့တူက ဘယ်သွားမှာ လဲ ...”

“ကျွန်တော်က ...”

ပြောစရာမလိုဘဲ လိပ်စာထုတ်ပေးလိုက်ရုံနဲ့ ပြီးပေမယ့် သူ့မှာ ကလိပ်စာ မပါတော့ပေ ...။

“မဖြစ်ဘူး ဦးလေး ... ဒီကားနဲ့ လူသုံးယောက် ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်မှာလဲ ... ကျွန်မတို့ ကလည်း လူခွဲမစီးနိုင်ဘူး ...”

“တူမောင်က ရှေ့မှာ လာထိုင်လိုက်ပါကွာ ... ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲ . . .”

“အဲ ... ကျွန်တော်လည်း ခွာညှိလမ်းပဲ သိတာ ... ခြံနံပါတ်က A 28”

“ဟင် ...”

သောင်းသောင်းနဲ့ ဆု မျက်လုံးချင်း ဆုံသွားသည် ။ ပြီးတော့ ဆုရဲ့ အကြည့်တွေ ထိုသူ့ဆီ အလန့်တကြား ပြန်ရောက်၏။

ဒီလူက သားထူးသားမြတ်လား ... ၊

နောက်ထပ် သောင်းသောင်းနဲ့ မျက်လုံးချင်း ပြန်ဆုံတော့ သောင်းသောင်း မျက်နှာက ဝမ်းသာအားရ ... ၊

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘယ်ရွာက လာတာလဲဟင် ...”

“ဘယ်ကလာလာ.. မင်းနဲ့ ဘာဆိုလဲ..”

“အံ့မာ ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းပါးလျှာပါး ...”

“မင်း ဘာပြောတယ် ...”

မေးတာက တစ်ယောက် . . . ဝင်ရန်တွေ့တာက တစ်ယောက် . . . ၊

သားမြတ် အဲဒီလို အပြောခံရတာကို ဒေါသအထွက်ဆုံး . . . ၊

“ဦးလေး မောင်းဗျာ . . . အဲဒီခြံ မတွေ့မချင်း ရှာမယ် . . . ကျသင့်တာ ထက် သုံးဆ ပေးမယ် . . . ၊ ဘယ်သူမှ ခေါ်မတင်နဲ့ တော့ . . .”

ဘယ်သူကရော ပိုက်ဆံမရှိ ရှားပါးနေလို့ လဲ . . . ၊

ဒေါသနှင့် မာနက ပွက်ပွက်ဆူ၏။

“ဒီမှာ . . . ရှင်က သားထူးသားမြတ်ဆိုရင် မေးတာကိုတော့ ပြန်ဖြေ ဖို့ လိုတယ်နော် . . .”

ဟင် . . .

သားမြတ်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဒေါသတွေ ဖြုတ်ခနဲ ကြွေဆင်း၏။ ဆု ကမဲ့ပြီး မျက်စောင်းထိုး၏။ ပြောတော့ ပြောရမှာ ပေမယ့် သူမ အလိုဆို ဒီလူကို ဒီလောက် မြန်မြန်နဲ့ တော့ စိတ်ချမ်းသာမှု မပေးနိုင် . . . ၊

ထို့ကြောင့် သောင်းသောင်းကို မကျေမနပ် ကြည့်မိ၏။ သူမက မမြင် ချင်ဟန်ဆောင်နေကာ . . .

“ပြောပါ . . . ရှင်ဘယ်သူ့အိမ်ကို ရှာနေတာလဲ . . . ၊ အိမ်ရှင်နာမည် . . .”

“အံ့မာ . . . စူးစူးစမ်းစမ်းနဲ့ ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ . . . လူကိုကြည့်ပုံ က . . .”

“ဟုတ်ပ . . . ရှင့်ကိုများ ကျွန်မတို့ က ညာခေါ်သွားမယ် ထင်လို့ လား . . .”

“နေပါဦး . . .”

သူ ဆုထူးပန် ဆိုသည့် သူမကို ဓာတ်ပုံကြည့်ထားတာပဲ . . . ၊

သားမြတ်ရဲ့ အကြည့်တွေ သူမတို့ နှစ်ယောက်ဆီ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ ပြေးလွှားနေပြန်သည် ။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဒူးဖုံးရုံ တစ်ခြမ်းစောင်း ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီရဲ့ရဲ့ . . . နှုတ် ခမ်းနီရဲရဲနှင့် ပြီးတော့ ဆံပင်က နားရွက်ကုပ်ပုံ တိုတိုလေးရယ်...

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ထဲက ဆုထူးပန်က ဘယ်သူလဲ...”

အံ့မာ . . . မေးတာကို မဖြေဘဲ မေးခွန်းပြန်ထုတ်နေလို့ . . . ၊

ဆု ဒေါကန်သွားကာ . . .

“သူ . . .”

“ဟမ် . . .”

ကိုယ့်ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက်တော့ သောင်းသောင်း မျက်နှာလေး မ အီမလည်ဖြစ်သွား၏။ သားမြတ်ကလည်း သက်ပြင်းချ၍ . . .

“တော်သေးတာပေါ့ . . .”

“ဘာ . . .”

“ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး . . .”

လူပါးဝတာ ကြည့် . . . ၊

ဆု ကားထဲကို ဆောင့်အောင့်ဝင်လိုက်တာ သိမ့်ခနဲ တုန်သွားသည် ။
ရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးမှ သူကလည်း မှန်ထဲကနေ လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်တည်တည် . . . ၊

“တောက် . . .”

ဒေါသဖြစ်လွန်းသဖြင့် ပေါ်တင်တက်ခါက်မိ၏။ သူက ‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ ဆိုသည့် နောက်ထပ်အကြည့်နှင့် ...

“ဆောရီးနော် ဆုထူးပန် ... မသိကြလို့ အဆင်မပြေစရာတွေ ပြောမိတာပါ ... ဆောရီး ...”

“ဟင် ... အဲ ... ရ ... ရပါတယ်”

သောင်းသောင်း ငေးခနဲ ကြည့်နေပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ရသည် ။

ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ၊

ဒီမိန်းမ ဘာတွေ လျှောက်ပြောချလိုက်တာလဲ ... မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ ...

သောင်းသောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ခြင်း ... ခေါင်းခါခြင်းရဲ့ ကြားထဲမှာ ပဲ ကိုယ့်ခေါင်းကို ပုံစံအသေ လုပ်ထားလိုက်ချင်တော့သည် ။

ခေါင်းခါလို့ လည်း မဖြစ် ... ညိတ်လည်း မညိတ်ချင် ... ။

“ကဲ ... ဒါဆို ... ဦးလေးမောင်းလို့ ရပြီနော် ...”

အရေးထဲ ကားဆရာက ရယ်နေသေးသည် ။

သောင်းသောင်း ဆု မျက်နှာ တင်းမာရဲတွတ်နေတာကို ငဲ့ကြည့်၍ သေချင်စော် နံ၏။

ဒီလူနဲ့ မှ ကြံကြံဖန်ဖန် ... ၊

*